

HET LEIDEN VAN GODS VOLK

Mike Davies

GEDACHTEN, PRINCIPES EN PRAKTISCHE HANDVATTEN OVER LEIDERSCHAP IN DE GEMEENTE

Gods volk leiden:

door Mike Davies

Gods volk leiden

Gepubliceerd: One16 Publishing

2017, Versie 1

Tenzij anders aangegeven, zijn alle Schriftcitaten afkomstig uit de Herziene Statenvertaling (HSV),
copyright © 2010 door Uitgeverij Jongbloed, Heerenveen. Alle rechten voorbehouden.

Reproductie, drukwerk en distributie is beperkt en onderworpen aan het verkrijgen van
goedkeuring van de auteursrechthebbenden op one16publishing@gmail.com

INHOUD

INTRODUCTIE.....	1
EERSTE PRINCIPES.....	2
A. Leiderschap komt van God.....	2
B. Gedelegeerde autoriteit.....	3
C. Onderwerping vs. gehoorzaamheid.....	5
D. Leiderschap is meervoudig	6
E. Hiërarchie in leiderschap.....	8
F. Biologisch vs. organisatie.....	10
G. Leiderschap door het goede voorbeeld te geven	10
OUDTESTAMENTISCHE LESSEN OVER LEIDERSCHAP	11
A. Hoe God een leider test.....	11
B. Het karakter van David.....	16
C. Een leider bereidt de weg voor Christus voor	19
D. Hoe leiders worden gekozen	21
DE KOSTEN VAN LEIDERSCHAP	24
EEN BEDIENING VERVULLEN	26
Hoe ziet Jezus wie trainbaar is?	26
DIENEND LEIDERSCHAP	28
DE GLORIE VAN BIJBELS LEIDERSCHAP	30
BELANGRIJKE PASSAGES VOOR LEIDERS OM TE WETEN, BEGRIJPEN & DOOR TE LEVEN	31
Psalm 23.....	31
1 Korinthe 13	33
AMBTEN IN DE KERK	36
A. Oudsten	36
B. De kwalificaties van oudsten	37
C. De taken en verantwoordelijkheden van oudsten	41
D. Diaken	43
E. Wat kwalificeert diakenen?	43
F. Rol van een diaken in het lichaam.....	45
"KOFFIE DRINKEN"	46
VROUWEN EN LEIDERSCHAP	48

GODS VOLK LEIDEN

INTRODUCTIE

Het doel van deze cursus is om ons te helpen Bijbels leiderschap in ons leven te begrijpen, te vieren en te omarmen. Welke rol je ook vervult in het lichaam, of het nu een oudste, een diaken, een zondagsschoolleraar, een teamleider, een ouder, een manager of gewoon een gelovige is die anderen naar Jezus wil leiden, we moeten ons allemaal bewust zijn van hoe Bijbels leiderschap werkt.

We leven in een cultuur die het respect voor leiderschap heeft uitgehold. Het heeft geleerd dat leiders onderworpen moeten zijn aan het volk; het is er een die leiders ondermijnt, of ze nu in de regering zitten, op de werkplek, op scholen en thuis. We moeten het evenwicht herstellen, omdat goddelijk leiderschap een integraal onderdeel van het Koninkrijk is. We hebben daarom een herstel nodig van goddelijke houdingen ten opzichte van leiderschap op alle gebieden van het leven. In deze wereld waar autoriteit heel slecht is gebruikt, heel vaak, en waar mensen die gekwetst en misbruikt zijn door autoriteit terughoudend zijn om zichzelf te onderwerpen, staan we voor een enorme uitdaging. We moeten een volk zijn dat, net als de Romeinse centurion, weet dat we, om autoriteit te dragen, onderworpen moeten zijn aan autoriteit (Matt 8: 5-13). We moeten ons realiseren dat leiderschap de sleutel is tot de gezondheid van elke kerk, organisatie en gezin. Als we echt de manier willen veranderen waarop de wereld de kerk ziet, en als we onze wereld voor Jezus willen bereiken, dan moeten we goddelijk leiderschap instellen, oefenen en ontwikkelen.

Als we vanuit Gods perspectief naar leiderschap kijken, kunnen er dingen zijn die ons uitdagen of bang maken, maar we moeten vastbesloten worden om Gods plannen en principes te volgen als we zegen in ons leven willen. Het lijkt misschien eng of zelfs 'gevaarlijk' om dingen op deze manier te doen, zoals we door onze cultureel beïnvloede lenzen kijken, maar het enige dat gevaarlijker is, is het niet op Gods manier doen!

Deze handleiding zal ons helpen om te zien hoe goddelijk gezag eruit ziet, wie het uitoefent en hoe, welke mensen gezag dragen in de kerk en hoe we erop moeten reageren. We zullen eerst breed kijken naar principes van leiderschap en later kijken naar specifieke leiderschapsrollen binnen de kerk. Er is een zekere mate van herhaling omdat bepaalde principes vanuit verschillende invalshoeken worden behandeld. Het doel hiervan is dat deze handleiding op een veelzijdige manier kan worden gebruikt. Het kan worden gebruikt voor zelfstudie of het kan worden gebruikt als een hulpmiddel voor verdere leiderschapstraining in verschillende omgevingen, omdat de lezer de instructies van Paulus volgt:

"U dan, mijn zoon, word gesterkt in de genade die in Christus Jezus is. En wat u van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen die bekwaam zijn om ook anderen te onderwijzen." (2 Tim 2:1-2).

EERSTE PRINCIPES

A. Leiderschap komt van God

Al voor de schepping van de wereld bestond leiderschap. Voordat de mens werd geschapen, was er leiderschap en onderwerping, want dit zijn inherente kenmerken van de Godheid.

Mark Driscoll schrijft in zijn boek *On Church Leadership (A Book You'll Actually Read)*:

"Jezus is ons voorbeeld van hoe we zowel moeten handelen als we gezag hebben en moeten reageren als we onder gezag staan. Eerste Korintiërs 11:3 is een van de sleutelteksten voor wat theologen functioneel ondergeschiktheid noemen. Het is de Bijbelse leer dat onze Trinitaire God bestaat als een gemeenschap van gelijken met verschillende rollen en eerbied voor autoriteit binnen de Drie-eenheid. Zo zien we Jezus zijn hele leven heen voortdurend spreken over zijn onderwerping aan het gezag van God de Vader; Jezus zegt voortdurend dat de Vader hem op zijn zending naar de aarde stuurde en dat hij deed wat de Vader hem opdroeg te doen en zei wat de Vader hem opdroeg te zeggen" (Pg 67).

We zien dit concept verder uitgelegd in Filippenzen 2:5-11:

"Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, Die, terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden. En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood. Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en heeft Hem een Naam geschonken boven alle naam, opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen elke knie van hen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en elke tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid van God de Vader".

We zien hier dat hoewel Jezus gelijkheid heeft met de Vader, Hij ervoor kiest om zich te onderwerpen, erkennend dat Hij een andere functie heeft binnen de Drie-eenheid. De Heilige Geest onderwerpt zich ook aan Zichzelf en erkent Zijn functie.

Leiderschap is inherent aan God en dus aan Zijn schepping. Toen God de mens schiep, noemde Hij hem Adam. Adam noemde op zijn beurt de dieren en later zijn vrouw Eva. Adam en Eva noemden samen hun zonen. Deze naamgeving was een uitoefening van gezag en een illustratie van het leiderschap. Zo zien we dat God gezag heeft over de mens, en de mens draagt dit gedelegeerde gezag over de schepping en over zijn vrouw. Op hun beurt hebben ouders gezag over hun kinderen (dit roept vragen op over de rol van vrouwen en over de aard van gedelegeerde autoriteit, die beide later zullen worden behandeld).

We zien leiderschap in de natuur (de trots van leeuwen, een roedel honden etc. hebben leiders), en we zien het elke keer als er een groep mensen zijn die samen bezig zijn met een of andere onderneming. Er is een trend in bepaalde kerkbewegingen om te proberen leiderschap te verwijderen. Als je hun vergaderingen bijwoont, zullen ze je vertellen dat ze geen leider hebben. Dit is natuurlijk onjuist. Ze zullen nog steeds een leider hebben, zelfs als ze hem niet als zodanig beschrijven. Om dit te bewijzen, vraag gewoon wanneer en waar de volgende vergadering zal zijn - iemand zal de uiteindelijke beslissing maken.

Veel van de problemen die mensen hebben met Bijbels leiderschap komen voort uit een gebrek aan begrip van dit principe: in het Koninkrijk van God is een leider *niet* belangrijker dan een volgeling. Een oudste is niet belangrijker dan een diaken, een diaken is niet belangrijker dan een nieuwe gelovige. We zijn allemaal geliefd door God en we zijn allemaal van vitaal belang voor de gezonde werking van het lichaam van Christus, we vervullen gewoon verschillende functies! (Rom 12:3-8; 1Kor 12:1-31).

Veel mensen zullen beweren dat democratie het beste systeem is voor besluitvorming, maar democratie heeft grote zwakheden. Ten eerste gaat democratie meestal gepaard met het kiezen van een leider. Dit komt omdat het simpelweg te omslachtig is om elke kleine beslissing aan een stemming te onderwerpen, zelfs in een kleine groep en dus wordt de gekozen leider de beslisser! Ten tweede holt de democratie uiteindelijk het leiderschap uit, omdat de leider, om verkozen te worden, het volk moet behagen en moet buigen voor hun wensen. De leiders die voortkomen uit democratische systemen, zeker in de moderne tijd, zijn meestal degenen die de minste speciale belangengroepen beledigen. Het worden mensen die bang zijn om impopulaire, maar noodzakelijke beslissingen te nemen uit angst dat dit hen hun positie zal kosten. Winston Churchill belicht de zwakheden van het democratische systeem: *"Het beste argument tegen democratie is een gesprek van vijf minuten met de gemiddelde kiezer."*

De Bijbel instrueert ons niet om democratische systemen in de kerk op te zetten. Het is waar dat de diakenen door het volk werden gekozen (Handelingen 6), maar dit was minder een geval van democratie, en meer een geval van het volk als geheel dat erkende wie God al had gekozen: degenen die een goede reputatie hadden, vol wijsheid en de Heilige Geest (Handelingen 6:3). Elders is het duidelijk dat God Zijn leiders kiest en dan verwacht dat Zijn volk zich aan hen onderwerpt. Bijvoorbeeld:

"Gehoorzaam uw voorgangers en wees hun onderdanig, want zij waken over uw zielen omdat zij rekenschap moeten afleggen, opdat zij dat mogen doen met vreugde en niet al zuchtend. Dat heeft immers voor u geen nut." (Hebr. 13:17).

Dergelijke principes bestaan niet alleen binnen de kerk, maar in de samenleving als geheel. We moeten ook de volgende door God ingestelde autoriteiten gehoorzamen: de overheid (Rom 13, 1 Petr 2:17); werkgever (Ef 6, 1 Petr 2:18); echtgenoot (1 Petr 3:1, Kol 3:18, Ef 5:22); en ouders (Ef 6).

Gehoorzaamheid en onderwerping zijn thema's die door de hele Schrift lopen, van Genesis tot Openbaring. Tenzij we bereid zijn Gods wegen te erkennen, zullen we nooit de doelen bereiken waarvoor we geroepen zijn. We moeten het concept van liefdevol, dienend leiderschap in onze kerken en in onze huizen omarmen.

B. Gedelegeerde autoriteit

Dit concept kan goed worden geïllustreerd aan de hand van het voorbeeld van een ambassadeur van een land. Wanneer de ambassadeur van een natie communiceert met een buitenlandse regering, doet hij dat met het gezag van de regering die hij vertegenwoordigt. Hij durft geen standpunt in te nemen dat in strijd is met de regering die hij vertegenwoordigt, anders wordt hij binnenkort teruggeroepen. Maar als hij zijn regering vertegenwoordigt, weet hij dat alle middelen van die regering achter hem liggen. Het hebben van gedelegeerde autoriteit betekent dus dat, in dit voorbeeld, het land dat u vertegenwoordigt u de autoriteit toevertrouwt om namens dat land op te treden.

Bijbels leiderschap werkt op dezelfde manier. Wanneer iemand gezag uitoefent, moet hij dat doen in de wetenschap dat dat gezag door God aan hem is gedelegeerd. Hij draagt geen gezag in zich en van zichzelf, maar is een ambassadeur van God:

"Wij zijn dan gezanten namens Christus, alsof God Zelf door ons smeekt. Namens Christus smeken wij: laat u met God verzoenen" (2 Kor 5:20).

Als ambassadeurs moeten we ervoor zorgen dat we God goed vertegenwoordigen in onze woorden en in onze daden:

"Laat niemand u minachten om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geest, in geloof, en in reinheid" (1 Tim 4:12).

Onze autoriteit is aan ons gedelegeerd. Ronald Reagan zei ooit: *"Omring jezelf met de beste mensen die je kunt vinden, delegeer autoriteit, en bemoei je er niet mee"*. We hebben gezien dat God Zijn gezag delegeert, en in veel gevallen laat Hij dan ruimte voor mensen om zelf beslissingen te nemen, binnen de parameters die Hij heeft gesteld. Zoals Mark Driscoll zegt:

"Om dit soort Bijbelse trouw en praktische flexibiliteit in een kerk te laten plaatsvinden, moet er een onderscheid zijn tussen principes en methoden. De Bijbel is duidelijk dat God aanbeden moet worden, dat er gepredikt moet worden en dat de oudsten de kerk moeten leiden. De methoden waarmee deze getrouw kunnen worden gedaan, zijn echter talrijk en moeten cultureel worden toegeëigend op basis van waar een kerk dient. Als gevolg hiervan zijn dingen zoals muziekstijlen, het aantal predikers en hoe de oudsten zijn georganiseerd vrijheden die God de oudsten toestaat te beslissen, omdat God werkt door leiders die door zijn Geest zijn bekrachtigd en door zijn Woord worden bestuurd onder de heerschappij van zijn levende Zoon... Dit betekent ook dat de oudsten en andere aangestelde leiders het recht hebben om niet alleen Gods regels van de Bijbel af te dwingen, maar ook de vrijheid hebben om een paar huisregels te maken als dat nodig is, zodat mensen bijvoorbeeld weten dat ze hun telefoons moeten uitschakelen tijdens een eredienst of dat leden elk jaar een donatiebelofte moeten doen, zodat de kerk een redelijke budgetprojectie kan maken" (On Church Leadership, A Book You'll Actually Read. Pg 29).

De oudsten van de kerk zijn verantwoordelijk voor het leiden van de kerk en het nemen van beslissingen met betrekking tot leer, discipline en richting (hierover later meer). Sommige van deze beslissingen worden genomen op basis van een duidelijk voorschrift van de Schrift en andere door de leiding van de Heilige Geest, wijsheid, toepassing van culturele relevantie waar nodig en mogelijk. Dit is de reden waarom verschillende kerken verschillende uitwerkingen van bepaalde kwesties kunnen hebben, maar toch bijbels gebaseerd zijn, hetzelfde hart hebben en samenwerken in het Koninkrijk.

Natuurlijk, net zoals God autoriteit delegeert aan mensen (bijvoorbeeld aan oudsten, aan vaders, aan regeringen), zo kunnen die mannen op hun beurt autoriteit aan anderen delegeren. Binnen de kerk draagt elke verantwoordelijkheidspositie een andere mate van gedelegeerd gezag met zich mee. Dit beginsel van gedelegeerde autoriteit moet vervolgens worden overgenomen. Net zoals God autoriteit delegeert en vervolgens ruimte laat voor mensen om beslissingen te nemen, zo moeten ook oudsten bepaalde vrijheden toestaan aan personen aan wie ze autoriteit hebben gedelegeerd om hun verantwoordelijkheden te vervullen. Het is echter relevant dat dergelijke personen erkennen dat hun autoriteit is gedelegeerd en dat ze hun best doen om het oudstenteam getrouw en naar beste vermogen te vertegenwoordigen. Persoonlijke voorkeur moet soms opzij worden gezet om ervoor te zorgen dat alle leiders in de kerk met één stem, één hart en één doel spreken. Zonder dit kan er geen eenheid zijn, en zonder eenheid kan er geen zegen zijn (Ps. 133).

Nu klinkt dit als een mooi model wanneer degenen met autoriteit God goed vertegenwoordigen, maar wat gebeurt er als ze dat niet doen? Wat gebeurt er als leiders in zonde of ketterij vervallen? Wat gebeurt er als ze manipulatief en controlerend worden? Dat is het moment waarop we onderwerping en gehoorzaamheid moeten begrijpen- en het verschil daartussen.

C. Onderwerping vs. gehoorzaamheid

Onderwerping en gehoorzaamheid zijn niet hetzelfde. Het is mogelijk om je te onderwerpen zonder te gehoorzamen en om te gehoorzamen zonder je te onderwerpen. Ter illustratie kunnen we enkele voorbeelden bekijken:

Wanneer leiderschap (oudsten, echtgenoten, ouders, overheid) iemand in zonde brengt, dan handelt het niet langer als een goede ambassadeur van onze Koning. In dergelijke omstandigheden zijn we geroepen om de hogere macht te gehoorzamen, dat wil zeggen om God te gehoorzamen en niet de mens. We zien dit zowel in het Oude Testament (bijvoorbeeld de drie vrienden van Daniël in Dan. 3) als in het Nieuwe Testament (bijvoorbeeld de apostelen in Handelingen 4). In elk van deze gevallen weigerden Godvruchtige mensen de autoriteiten te gehoorzamen die over hen werden geplaatst, omdat dit tot zonde zou hebben geleid. Toch zien we in hun antwoord dat ze respectvol bleven en bereid waren om te gehoorzamen waar ze maar konden, zolang hun gehoorzaamheid niet in strijd was met Gods Woord of weg. Toch waren ze ook bereid om onderworpen te worden aan de gevolgen van het ongehoorzaam zijn aan dergelijke bevelen. Deze bereidheid om de consequenties te aanvaarden laat zien dat ze, hoewel ze niet konden gehoorzamen, een houding van onderwerping handhaafden.

Daarentegen is het mogelijk om te gehoorzamen zonder je te onderwerpen. Het verhaal gaat over de jongen die herhaaldelijk van zijn schooljuf te horen kreeg dat hij moest gaan zitten. Uiteindelijk, nadat hij bedreigd is, gaat hij zitten maar zegt: "Ik sta aan de binnenkant!". Het is mogelijk om bevelen extern te gehoorzamen terwijl je een opstandig hart hebt, dit is gehoorzaamheid zonder onderwerping.

We zijn geroepen om mensen te zijn die zich vrijwillig onderwerpen aan en gehoorzamen aan goddelijk gezag; dat wil zeggen, een volk dat gehoorzaamt waar mogelijk, terwijl het zich altijd onderwerpt aan gedelegeerd gezag in houding, zo niet in actie. God vindt de houding van het hart minstens zo belangrijk als uiterlijke handelingen.

Er is een vorm van rebellie die tegenwoordig gebruikelijk is, maar die niet nieuw is. Het manifesteert zich in uitspraken als deze:

- "Ik hoor wat je zegt, maar ik ben al 30 jaar christen en weet wel hoe het gaat"
- "Dat is jouw perspectief, maar ik kan God ook horen"
- "Ik heb geen mens nodig om mij te leiden, ik heb de Heilige Geest"
- "Ik wil niet gecontroleerd worden door mensen"

Dit is dezelfde houding als die van Aäron en Mirjam ten opzichte van Mozes (Num. 12). Ze zeiden dat hoewel ze Mozes als profeet erkenden, zij ook profeten waren! Ze hadden een klacht tegen Mozes, die misschien enige grond had (zijn huwelijk met een buitenlandse vrouw) en ontwikkelde een onafhankelijke en niet-onderdanige houding. Er zat waarheid in wat ze zeiden, zelfs over het zijn van profeten, maar hun motivatie was een onwil om zich te onderwerpen aan wat zij zagen als gebrekkig leiderschap. Gods antwoord is leerzaam. Natuurlijk kende Hij Mozes' fouten, maar Hij had hem uitgekozen om te leiden. Hij rechtvaardigt Mozes en straft Mirjam. Hoewel het ongetwijfeld waar is dat alle gelovigen God zelf kunnen horen en geleid worden door de Heilige Geest (of zouden moeten zijn), is dit geen excuus om zich niet te onderwerpen. Het is veeleer een gelegenheid om jullie leiders te dienen en voor hen te bidden, hen aan te moedigen en profetische woorden aan hen voor te leggen.

Aan de andere kant van de medaille worden leiders opgeroepen om hun gezag goed uit te oefenen:

"Spreek over deze dingen, bemoedig en wijs met alle gezag terecht. Laat niemand u verachten" (Tit 2:15).

Zulk gezag moet met liefde, met nederigheid, met vreze Gods en met bekwame handen en integriteit van hart worden uitgeoefend (Ps. 78,72). We moeten ook begrijpen dat de mensen die we leiden het concept van onderwerping vaak moeilijk te begrijpen vinden. Een belangrijke reden hiervoor, is dat velen van hen in het verleden zijn blootgesteld aan goddeloze, egoïstische, manipulatieve, hypocriete, zondige of beledigende autoriteitsfiguren. Hoewel het natuurlijk is dat mensen die gekwetst zijn zichzelf willen beschermen, is het antwoord niet om autoriteit uit te roeien. Zoals Mark Driscoll nogmaals schrijft in zijn boek:

"Het antwoord op misbruik van autoriteit is niet een afwezigheid van autoriteit, maar eerder een rechtvaardig gezag dat regeert onder het gezag van de Schrift en Jezus" (Pg 8).

We moeten mensen liefdevol begeleiden naar een plek waar ze zich kunnen onderwerpen aan autoriteit, waar ze zich veilig kunnen voelen en waar ze kunnen begrijpen dat autoriteit niet wordt gebruikt om te onderdrukken of te onderdrukken, maar om veilig te blijven. Een ouder waarschuwt een kind bijvoorbeeld om niet met lucifers te spelen; dit is niet om het plezier van het kind te beheersen of te bederven, maar om te voorkomen dat het kind wordt verbrand.

Kortom, als leiders moeten we geduld oefenen als we proberen de negatieve opvattingen over leiderschap, in combinatie met de slechte ervaringen die mensen hebben gehad, opnieuw vorm te geven en te hervormen; en als volgelingen (want we moeten zeker beide zijn) moeten we onderdanig zijn in houding, zelfs als we niet in staat zijn om gehoorzaam te zijn in actie.

D. Leiderschap is meervoudig

Zoals we al hebben gezien, is het bij het kijken naar delegeren dat leiderschap het beste werkt als het in teamverband wordt uitgeoefend. Een team werkt het beste wanneer elke speler zijn rol kent, wanneer de plannen van de coach worden uitgevoerd en wanneer de belangen van het team boven die van het individu worden gesteld.

In een vrij kleine groep werkt een analogie van een voetbal- of rugbyteam goed. De coach zet de spelers op hun plaats op basis van hun sterke punten en gaven (geen waarde of belang) en de spelers spelen dan de rol die ze hebben gekregen. Er is meestal een aanvoerder die, nogmaals, niet belangrijker is dan het team (en misschien niet eens de meest begaafde speler is), maar die verantwoordelijk is voor de leiding van het team op het veld.

Naarmate een team groeit, is een betere analogie die van een American Football-team. Hier zijn er meerdere teams binnen een team (aanval, verdediging, speciale teams) elke eenheid met zijn eigen coachteam en kapiteins, allemaal onder de controle van een hoofdcoach. Er is meer onderlinge afhankelijkheid, meer delegatie en misschien nog wel meer specialisatie (bijvoorbeeld één speler die maar één keer opkomt om een velddoelpunt te trappen en verder niets doet!). Deze principes van team zijn ook van toepassing binnen de kerk.

Leiders moeten de dynamiek van het team waarmee ze werken begrijpen en dat een dergelijke dynamiek vloeiend is. Ze moeten veranderen en groeien naarmate het team verandert en groeit. Als je er niet in slaagt om verandering te omarmen of te accepteren dat de eigen rol binnen dat team aanzienlijk kan veranderen, kunnen de prestaties van het hele team worden geminimaliseerd.

Een belangrijk aspect van een succesvol team is dat de leden van dat team verschillende persoonlijkheden en gaven moeten hebben. Op deze manier worden de zwakheden van de een gedekt door de kracht van de ander. De sleutel is dat ondanks de verschillen tussen individuen in het team, er één hart, één geest en één doel is met een wederzijdse onderwerping. Eenheid wordt niet tot stand gebracht door uniformiteit en het is de schoonheid van een team dat elk lid iets unieks heeft om bij te dragen.

Hier zijn enkele kenmerken waarmee u rekening moet houden bij het toevoegen van een persoon aan het leiderschapsteam:

1. Hebben ze God lief met alles?
2. Is hun oproep bevestigd? Voelen ze in zichzelf dat dit Gods roeping in hun leven is en is het bevestigd door andere leiders en/ of door het profetische?
3. Hebben zij de zalving- een vermogen vanuit de Heilige Geest -, voor wat leiderschap vereist?
4. Zijn het zelfstarters? Als ze zichzelf niet kunnen leiden, kunnen ze anderen niet leiden.
5. Wat zijn hun gaven? Zijn ze in staat om te onderwijzen, te communiceren of om in een gave te flowen?
6. Begrijpen ze Gods blauwdruk? Hebben ze hetzelfde 'DNA' (hetzelfde hart en dezelfde visie).
7. Kunnen ze openbaring van God krijgen? Horen ze God voor zichzelf en niet uit de tweede hand?
8. Is er een verborgen agenda? Dienen ze om iets/ergens te krijgen?
9. Hebben ze het hart van een herder? Zijn ze bekrachtigend of controlerend? Leiden of drijven ze mensen?
10. Zijn ze gepassioneerd over de dingen van God? Dit uit zich in zelfdiscipline en het weerstaan van verleiding.
11. Zijn ze veilig? Als dat zo is, zullen ze open, verantwoordelijk en kwetsbaar zijn.
12. Zijn ze ervaren? Hoewel we risico's kunnen nemen met ervaring, moeten we weten dat ze capabel zijn.
13. Zijn ze gehoorzaam? Dit is een teken van liefde voor God (1 Johannes 2:5).
14. Hebben ze mensenvaardigheden?
15. Wandelen ze door geloof? Zijn ze getest?
16. Zijn ze opofferend? Geven ze zelfs als het pijn doet?
17. Zijn ze gevoelig voor God en voor mensen?
18. Houden ze van het Woord? Kunnen ze er goed mee omgaan?
19. Bezitten ze nederigheid? Zelfverheerlijking is een vloek in het Koninkrijk en arrogantie diskwalificeert.
20. Gaan ze goed om met lof en/of kritiek?
21. Houden ze ervan om de eerste te zijn? Zoals Diotrefes, die graag de eerste was (3 Johannes 1:9), terwijl in Gods Koninkrijk de eersten de laatsten zullen zijn (Mattheüs 20:16).
22. Hebben ze persoonlijke integriteit? Kan het team hen vertrouwen?
23. Zijn ze leerbaar? (Spreuken 9:7-9).
24. Herkennen de mensen de gave en de roeping?
25. Verzamelen ze mensen? Waar Jezus leiders laat oprijzen, worden mensen tot hen aangetrokken.
26. Houden ze van mensen? Hebben ze favorieten? (Jakobus 2: 1-7).
27. Zijn ze genereus? Met financiën, tijd en emoties.

28. Zijn ze tevreden? Vrij van streven; vrij van het streven naar materieel gewin (Mattheüs 6:31-33).
29. Is hun theologie goed? Hebben ze extreme theologie, waardoor grijze kwesties zwart-wit worden; of kleine onderwerpen heel groot?
30. Hebben ze een hart voor de naties?
31. Proberen ze af te snijden, of onderwerpen ze zich aan Gods timing en processen?
32. Zijn het teamspelers, in staat om hun eigen mening te onderwerpen en neer te leggen etc.?
33. Zijn ze trouw? Aan vrienden, aan hun woord, aan de Geestelijke Disciplines.
34. Hebben ze hun eigen overtuigingen? Of voldoen ze gewoon naar buiten toe?
35. Zijn ze flexibel en staan ze open voor verandering?

E. Hiërarchie in leiderschap

Zoals eerder vermeld, is leiderschap een functie en rol in het lichaam en heeft het geen invloed op de waarde van een individu. Hiërarchie is een 'vies woord' in een groot deel van de kerk, omdat veel mensen moeite hebben om onderscheid te maken tussen functie en waarde. We leven in een wereld waar egalitarisme wordt gepredikt en waar velen de woorden van de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring als Schriftuurlijk beschouwen: "alle mensen zijn gelijk geschapen". Hoe kan er hiërarchie zijn, zo wordt betoogd, als iedereen gelijk is? Dit verduidelijkt Driscoll prachtig, wanneer hij het heeft over mannen en vrouwen in leiderschap:

"Bij het horen dat mannen en vrouwen verschillend zijn, zijn moderne oren afgestemd op een cultuur van egalitarisme (wat "gelijk" of "niveau" betekent) geneigd te horen dat mannen en vrouwen niet gelijk zijn, wat niet waar is. De Bijbel leert dat zowel mannen als vrouwen gemaakt zijn naar het beeld en de gelijkenis van God, wat betekent dat mannen en vrouwen gelijk zijn op grond van de schepping. Ze hoeven niet identiek te zijn om hun gelijkheid te bewijzen op dezelfde manier dat een rechterhand en linkerhand verschillend maar even noodzakelijk zijn... Vervolgens, omdat we mannelijk en vrouwelijk zijn gemaakt, is het duidelijk dat Gods beeld en gelijkenis het best wordt getoond door mannen en vrouwen die samen functioneren in partnerschap zoals de Drie-eenheid, waarin God de Vader, God de Zoon en God de Geest evenzeer God zijn met onderscheidingen, onderwerping en eenheid" (On Church Leadership. A Book You'll Actually Read. Pg 29).

We zien dan hiërarchie onder de engelen, onder Gods leiders (van Adam, via de aartsvaders, dan het priesterschap en in het Nieuwe Testament) en in de Drie-eenheid Zelf! Interessant is dat het woord hiërarchie is afgeleid van een woord dat wordt gebruikt voor de "gerangschikte verdeling van engelen" dat zelf afkomstig is van het Griekse 'heirarkhia', wat de heerschappij van de hogepriester betekent. Verder zien we dat het geen modern idee is zoals wordt geïmpliceerd in de beschrijvingen van de kerk als zowel een familie als een leger.

Kerken, zo laat de Schrift ons zien, moeten worden bestuurd door oudsten (met apostolische inbreng) die vervolgens bepaalde verantwoordelijkheden delegeren aan diakenen en anderen binnen de kerk. Hier zien we duidelijk hiërarchie. Toch moeten we ook zien dat er hiërarchie kan bestaan *binnen* een oudstenteam!

In Handelingen zien we Petrus aanvankelijk de kerk in Jeruzalem leiden, maar hij wordt al snel in deze rol vervangen door Jakobus, de broer van Jezus, die niet eens een oorspronkelijke apostel was (hij kwam inderdaad pas tot geloof toen hij Jezus zag opstaan). Jakobus lijkt, samen met Petrus en Johannes, meer gezag te hebben dan de rest, ook al zijn ze allemaal oudsten (Handelingen 2; Handelingen 8:14; Handelingen 15; Gal. 2:2 enz.). De Schrift laat ons zelfs zien dat sommige oudsten, gebaseerd op gave en functie, meer eer verdienen:

"Laat ouderlingen die goed leiding geven, dubbele eer waard geacht worden, vooral diegenen die arbeiden in het Woord en in de leer" (1 Tim. 5:17).

Hiërarchie is dan niet te vrezen, maar omarmd, op voorwaarde dat de mannen die leiding geven dat doen vanuit een liefde voor God, een liefde voor Zijn kerk en een liefde voor Zijn volk. Het moeten dienende, nederige mannen zijn die niet hun eigen belangen dienen, maar de belangen van anderen. Zelfs binnen deze hiërarchie moet er wederzijdse onderwerping en verantwoordelijkheid zijn en een hoge mate van leerbaarheid in elk individu. Er moet een constante 'sterven aan zichzelf' zijn, zodat elke leider kan zeggen, zoals Johannes de Doper deed: *"Hij moet meer worden, maar ik minder"* (Joh. 3:30).

Een ouderlingschapsteam in een gezonde kerk streeft ernaar om te regeren op basis van consensus terwijl ze proberen de stem van God te horen. Uiteindelijk, omdat er een erkenning is van de genade die op het leven van de leidende oudste wordt gelegd, en van het feit dat God hem heeft geroepen om het team te leiden, heeft hij het recht om, indien nodig, andere oudsten in het besluitvormingsproces te overrulen. Dit recht wordt zelden ingeroepen, omdat een goede leider luistert naar de raad van anderen, vooral wanneer die anderen oudsten van de Heer Jezus zijn. Driscoll zegt over deze rol:

'Daarom moet een oudstenteam, om effectief te kunnen functioneren, een geroepen, gekwalificeerde, begaafde, toegewijde, nederige en competente senior menselijke leider hebben, die het oudstenteam leidt en helpt de poort te bewaken voor nieuwe oudsten die zich bij het team voegen, om eenheid en succes te garanderen. Om zijn werk te doen, mag die man geen blinde gehoorzaamheid of volledig onverantwoordelijk gezag hebben. Integendeel, hij moet de vrijheid, het vertrouwen, het gezag, het respect, de eer en de steun van de oudsten en andere kerkleiders hebben om de kerk daadwerkelijk te leiden. Zo niet, dan kan er geen leiderschap zijn; leiders zullen niet langer de kerk leiden in het belang van het Evangelie, maar zullen vertegenwoordigers worden van verschillende agenda's, afdelingen, facties en programma's in de kerk. Zonder een senior leider zal er onenigheid ontstaan als mensen vechten om middelen; er zullen geen beslissingen zijn, maar compromissen, die de dood van de kerk zijn" (On Church Leadership. A Book That You'll Actually Read. Pg 23).

Op hun beurt hebben niet alle oudsten evenveel autoriteit in elke beslissing. Er zijn mensen die meer dan anderen erkend zijn als begaafd in het 'leiden van de zaken van de kerk'. Soms zullen deze mannen elkaar ontmoeten en een beslissing naar de rest van het team brengen. Evenzo bestaan verschillende 'portefeuilles' uit verschillende oudsten (bijvoorbeeld elke verschillende gemeente, een financieel team, enz.) die een grotere verantwoordelijkheid hebben dan anderen op bepaalde gebieden van het kerkelijk leven. Deze portefeuilles zijn nodig, omdat het oudstenteam zo groot is dat de besluitvorming anders traag en omslachtig zou worden, waardoor de kerk immobiel zou worden.

Op hun beurt worden dan verschillende verantwoordelijkheden gedelegeerd aan diakenen en anderen, die vervolgens hun eigen teams leiden, met verschillende gradaties van gedelegeerd gezag, om noodzakelijke taken uit te voeren en het leven van de kerk te beheren.

F. Biologisch vs. organisatie

Het is tegenwoordig populair in veel kerkelijke culturen om te spreken van organisch zijn, in plaats van organisatorisch. Dit is goedbedoeld en soms nuttig, maar er moet voorzichtig mee worden omgegaan. In onze kerken willen we nooit dat systemen de relatie vervangen, of dat we programmeestuurd zijn, in plaats van door de Geest geleid. In feite is een van de belangrijkste drijvende krachten achter het produceren van dit leiderschapshandboek het inzicht dat de sleutel tot leven, gezondheid en groei in de kerk mensen zijn, niet programma's.

Als we echter naar de natuur kijken, zien we dat hoewel alle levende wezens organisch zijn, ze een zekere mate van structuur bezitten. Hoe complexer het wezen, hoe meer het kan bereiken. Een kwal is bijvoorbeeld complex in vergelijking met een amoebe, maar eenvoudig in vergelijking met een mens. Hoewel de kwal daarom veel complexere taken kan uitvoeren dan een amoebe, verbleekt hij in betekenis voor de capaciteiten van een mens. Evenzo, naarmate een kerk groeit en meer wil bereiken, moet ze systemen opzetten om complexer en efficiënter te kunnen functioneren. Deze systemen moeten 'onzichtbaar' zijn (net zoals het menselijk skelet en zenuwstelsel onzichtbaar zijn) en moeten het lichaam dienen, niet andersom. Het probleem met systemen is wanneer ze onaantastbaar worden, in plaats van slechts een hulpmiddel voor een taak die vrijwillig wordt weggegooid wanneer deze niet langer zijn doel dient. Als we ze niet als werktuigen zien, ontstaan tradities die het Woord van God tenietdoen (Markus 7:13).

Als we naar de bediening van Jezus kijken, zien we dat Hij zich richtte op mensen, niet op systemen of instellingen, en toch was Hij niet bang voor organisatie. Bij het voeden van de vijfduizend zette Hij systemen op (mensen in kleine groepen verdelen, de distributie van voedsel delegeren, enz.) zodat het wonderbaarlijke kon stromen. Bekwame leiders weten hoe ze met de Geest moeten meegaan, het leven van Jezus moeten vinden en Hem moeten laten leiden, terwijl ze ook administratief gezond zijn. Ze weten hoe ze middelen kunnen maximaliseren en hoe ze dingen efficiënt kunnen doen zonder slaaf te worden van systemen en programma's.

G. Leiderschap door het goede voorbeeld te geven

Bob Mumford zei ooit: "Als ik mazelen heb, maar ik je vertel dat ik bof heb, wat zul jij dan opvangen?" Hij sprak over het principe dat wie leiders zijn, besmettelijker is dan wat ze zeggen. Er zijn te talloze verhalen om op te noemen over kerken die negatief worden beïnvloed door de verborgen zonde van de leiders. Evenzo nemen gemeenten meestal veel van de kenmerken van hun leiders over. Of de leider nu een gepassioneerde aanbieder is, een man van gebed, een liefhebber van mensen, enz., zal zich weerspiegelen in de houding van degenen die hij leidt. Dit komt niet alleen omdat mensen zullen imiteren wat ze zien, maar is ook te wijten aan geestelijke dynamiek waarbij een leider bepaalde dingen in het leven van de kerk kan 'openbreken', zowel positief als negatief.

Zoals theoloog Albert Schweitzer zei: "Voorbeeld is niet het belangrijkste in het beïnvloeden van anderen. Het is het enige." Dit is de reden waarom de kwalificaties voor leiderschap, zoals beschreven in de Schrift, bijna uitsluitend gekoppeld zijn aan karakter en niet aan gave of bekwaamheid. Leiders moeten dan niet alleen het goede voorbeeld geven, maar ook voorzichtig zijn met het opvoeden van andere leiders. Het kan verleidelijk zijn om anderen op te voeden tot leiderschap op basis van hun gave, maar ze moeten er eerst voor zorgen dat het karakter van de man eerst is getest.

In het volgende gedeelte zullen we kijken naar hoe God leiders test, door het leven van David te onderzoeken.

OUDTESTAMENTISCHE LESSEN OVER LEIDERSCHAP

Het Oude Testament is geschreven, althans gedeeltelijk, zodat we konden leren van het voorbeeld van degenen die ons voorgingen (1 Kor 10:11) en we weten dat de hele Schrift nuttig voor ons is (2 Tim 3:16). Het is daarom veilig om aan te nemen dat we veel kunnen leren over kerkleiderschap uit het Oude Testament.

Laten we eens kijken naar David...

Eerst gaan we kijken naar het leven van Israël's grootste koning. Dit is een man die een type of schaduw van Christus was. Als we grote leiders willen zijn, zijn er slechtere dingen om te doen dan het leven van David bestuderen.

David was misschien wel de beste en meest succesvolle koning die Israël ooit heeft gehad. Er zijn drie uitspraken over hem gedaan die hem onderscheiden van elke andere koning die Israël had:

- Hij leidde met bekwame handen en integriteit van hart (Ps 78:72).
- Hij diende de doelen van God in zijn generatie (Handelingen 13:36).
- Hij was een man naar Gods hart (Handelingen 13:22).

Gezien het feit dat dit passende karakteristieken zijn voor elke leider, iets waar we allemaal naar zouden moeten streven, dan zou het nuttig zijn om zijn leven en karakter te bestuderen en te leren wat we kunnen van zijn leiderschapsreis.

A. Hoe God een leider test

Er wordt ons verteld dat Jezus in de woestijn werd beproefd (Mattheüs 4:1) en dat mensen getest moeten worden voordat ze tot diaken en oudste worden aangesteld (1 Tim 3:10). Het doel van zo'n beproeving is niet om ons te laten falen, maar om ons te verfijnen, om ons te sterken en om aan Gods volk te laten zien dat zulke mensen het waard zijn om gevolgd te worden. Er zijn veel manieren waarop we op de proef worden gesteld, waarvan we er vele geïllustreerd kunnen zien in het leven van David.

1. **Over het hoofd gezien worden.** Toen Samuel door Isaï werd uitgenodigd voor het avondmaal, waren al zijn zonen aanwezig, op één na! (1 Sam. 16). David werd over het hoofd gezien door zijn eigen vader toen zijn familie werd geëerd door de aanwezigheid van Israël's grootste profeet van die tijd. God zal ons vaak toestaan om over het hoofd te worden gezien (overweeg wanneer anderen worden bedankt, uitverkoren, 'bevorderd', geëerd of erkend). Dit is een test van ons hart, om te controleren op trots, arrogantie, egoïstische ambitie of de bereidheid om op God te vertrouwen. Mannen beschuldigen leiders er vaak van hun bediening 'in de weg te staan'. We moeten echter begrijpen dat niemand de wil van God kan dwarsbomen en dat als iemand echt een roeping heeft, God een weg zal banen.
2. **Dienstbaarheid.** Toen David eenmaal tot koning was gezalfd, bleef hij voor de schapen van zijn vader zorgen en diende hij al snel ook Saul als musicus. Alsof hij het er nog niet druk genoeg mee had, werd hij door zijn vader gestuurd om lunches naar zijn broers te brengen. Het zou gemakkelijk zijn geweest om trots te worden en te weigeren zulke zogenaamd onbelangrijke dingen te doen, maar David bleef een nederige dienaar. Als we dit niet kunnen leren en dit hart niet kunnen ontwikkelen, zullen we vreselijke leiders worden.

3. **Buitenspel gezet worden.** Tussen de tijd dat hij werd gezalfd, totdat hij koning werd over een verenigd Israël, bracht David 20 jaar door als herder, dienaar en als voortvluchtige. Hij moet zich soms hebben afgevraagd of Samuel een fout had gemaakt. Toch waren deze 20 jaar een essentieel onderdeel van zijn leer om een groot leider te zijn; ook al moet hij zich in die jaren buitenspel gezet of vergeten hebben gevoeld. Gedurende deze tijd leerde hij over hoe het koninklijk huis en het koninklijk hof werkten (als harpist en als vriend van Jonathan), leerde hij de geografie van zijn land intiem (een noodzakelijke vaardigheid voor een grote generaal) en vormde hij allianties met en kreeg hij kennis van de omringende naties, hun legers en hun tactieken. Zonder die 20 jaar zou hij nooit de grote koning zijn geweest die hij werd. Op dezelfde manier bracht Mozes 40 jaar door als herder voordat hij de brandende struik zag en Paulus bereidde zich 13 jaar voor voordat hij zijn apostolische bediening begon. Gods timing is perfect en we moeten bereid zijn om te wachten: een erfenis die gemakkelijk te verkrijgen is, gaat gemakkelijk verloren!
4. **Vals beschuldigd of verkeerd begrepen worden.** Toen David voedsel naar zijn broers bracht, beschuldigde een van hen, Eliab, hem van kwade motieven (1 Sam. 17:28). Onze 'broeders' kunnen beschuldigingen tegen ons indienen en we moeten er op een goddelijke manier mee omgaan. We moeten nederig zoeken of er waarheid in dergelijke beschuldigingen zit (en als we het niet kunnen zien, vraag dan de perspectieven van anderen, omdat we misschien blind zijn voor onze eigen fouten en ons hart bedriegt). Als de beschuldiging vals is, moeten we genadig reageren en zelfs bereid zijn om onszelf niet te verdedigen, maar God onze overwinnaar te laten zijn. Het zou kunnen dat het verdedigen van onszelf ten koste kan gaan van eenheid en dus moeten we de heerlijkheid van God en het welzijn van de kerk boven onze eigen reputatie zoeken, net als Christus (Jes. 53:3). Het is zeker dat als dit soort beproevingen niet plaatsvinden voordat een man een leider wordt, hij het daarna zeker zal ervaren!
5. **Ontmoedigd zijn.** Wanneer David zich vrijwillig aanmeldt voor een baan die niemand anders bereid is te doen, krijgt hij van zijn eigen koning te horen dat hij het niet kan (1 Sam. 17:33). Als leiders moeten we heel voorzichtig zijn om het geloof niet te vernietigen en mensen niet te diskwalificeren op basis van uiterlijk. Wanneer we ervan overtuigd zijn dat iemand onrealistische verwachtingen heeft van zijn eigen capaciteiten en roeping, moeten we hem aanmoedigen tot datgene waarvoor God hem heeft toegerust. Maar zelfs hier kunnen we nooit een absolute oproep doen, want uiteindelijk kan God iedereen gebruiken. We zeggen graag, dat we een komma plaatsen aan het einde van zo'n uitspraak, geen punt. Aan de andere kant van de medaille wordt het verhaal verteld van de acteur Edward Norton die vaak door aspirant-acteurs om advies wordt gevraagd over 'het maken' als acteur. Hij zegt hen elke keer dat ze moeten opgeven omdat ze niet hebben wat nodig is. Op de vraag waarom, antwoordde hij: "Als ze het opgaven omdat één persoon zei dat ze het niet zouden halen, dan zouden ze dat nooit doen!" We moeten volharden in het aangezicht van ontmoediging, in geloof, terwijl we er tegelijkertijd voor zorgen dat we streven naar iets waartoe God ons echt heeft geroepen. Wie oudste wil zijn, verlangt naar een nobele taak (1 Tim. 3:1), maar als God iemand niet heeft toegerust om oudste te zijn, dan moet hij zich realiseren dat het een ambt is waarin hij geen leven, geen vreugde en geen vrijheid zal vinden. Wanneer we datgene doen waartoe we geroepen zijn, of het nu oudste, diaken, zakenman, leraar, moeder of raketgeleerde is, dan vinden we onze vervulling, ons doel en onze vreugde. Dat is waar we naar moeten streven en naartoe moeten gaan, in het licht van de grootste ontmoediging.
6. **Geïntimideerd worden.** David werd geïntimideerd door Goliath vanaf het moment dat hij uitstapte om hem te ontmoeten. Onze vijand doet nog steeds hetzelfde. Davids antwoord was er een van geloof, wetende dat God hem de overwinning zou geven zoals Hij eerder had gedaan met de leeuw en de beer (1 Sam. 17:34). Elke leider zal te maken krijgen met intimidatie als hij in

iets nieuws stapt. Elke leider moet een man van geloof zijn, bereid om het op te nemen tegen de reuzen, bereid om iets te proberen dat zo groot is dat het gedoemd is te mislukken tenzij God ingrijpt. In veel opzichten zal het geloof van de leider de beperkingen bepalen van degenen die hij leidt. Een leider heeft behoefte aan om verder te kijken dan de visie van de gemiddelde mens: voorbij de beperkingen van het menselijk zicht en begrip.

7. **Geprezen worden.** Toen David Goliath doodde, ontving hij de lof van het volk (1 Sam. 18:7). Er is gezegd dat succes ons test op manieren die falen nooit kan. Als de vijand ons niet kan verpletteren, zal hij ons waarschijnlijk opblazen. Als we succes niet met nederigheid aankunnen, en met een verlangen om God daarin geëerd te zien, dan zullen we uiteindelijk falen als leiders. Het is vermeldenswaard dat Davids motivatie om Goliath te doden was - het was niet zijn eigen glorie, maar die van God! (1 Sam. 17:46). Het is ook vermeldenswaard de reactie van een van Sauls dienaren voorafgaand aan Davids overwinning op Goliath. Hij verwijst naar David als een dapper man en een krijger (1 Sam. 16:18), dit ondanks dat David nooit in de strijd is geweest. Deze jongeman sprak waarschijnlijk profetisch. Hoewel het geweldig is om profetische woorden over ons leven te ontvangen die spreken over onze toekomst in Christus, moeten we ze wegen en testen. We moeten voorzichtig zijn om onszelf over te geven om te proberen ze te dwingen om vervuld te worden. Ze kunnen een prachtige bemoediging voor ons zijn, maar we moeten op een volwassen manier op zulke woorden reageren, begrijpend dat als zo'n woord van God is, het op de toegewezen tijd zal gebeuren.
8. **Vervolgd worden.** Hoe succesvoller David werd, hoe meer zijn eigen leider, uit onzekerheid, hem probeerde te doden. Het is onwaarschijnlijk dat iemand van ons zal ervaren dat onze leiders ons letterlijk proberen te doden, maar het is mogelijk dat God ons zal laten lijden door toedoen van leiders om ons te testen. Davids antwoord op Saul was er een van eer en onderwerping: zelfs nadat Saul was gedood, zong David een eerbetoon aan hem (2 Sam. 1:19). Hij erkende dat het God is die leiders opwekt en God die hen verwijdt. Door zich aan Saul te onderwerpen, zelfs onder extreme omstandigheden, toonde hij zijn onderwerping aan God en oefende hij zijn geloof in God uit om hem te verheffen tot zijn rechtmatige positie als koning op Gods tijd. Opmerkelijk genoeg erkende David zelfs dat God Saul gebruikte om hem te vormen en dat het God was die hem hielp deze beproevingen te doorstaan ("U hebt mij verlichting gegeven toen ik in nood was" Ps. 4: 1).
9. **Zelfpromotie.** David is nooit in de val van zelfpromotie gelopen. Hij probeerde niet Gods hand, de hand van de koning of de hand van het volk te forceren. Bij een aantal gelegenheden, vooral als voortvluchtige, had hij het heft in eigen handen kunnen nemen. Hij had de tijd die nodig was om koning te worden kunnen verkorten. Hij had Saul van het leven kunnen beroven, en weinigen, als die er al waren, zouden dit tegen hem hebben gehouden. Toch wist hij iets wat weinig anderen deden. Hij wist dat het God moest zijn die een leider opricht, die Hem op zijn plaats zet, die de weg baant. Elke keer dat we proberen een korte weg te maken door de doelen van God, stapelen we onszelf problemen op.
10. **Koning worden.** Het is gemakkelijker om iets te verlangen dan om het uit te leven. Toen David koning werd, realiseerde hij zich dat het misschien minder glorieus en zeker moeilijker was dan hij zich ooit had kunnen voorstellen. Het is gemakkelijker om de problemen en tekortkomingen in een kerk te zien dan om de oplossingen te bieden. Het is gemakkelijker om het leiderschap van een ander te bekritisieren dan om die last van leiderschap zelf te dragen. Hoe groter iemands gezag, hoe groter de last die men draagt. Om te lenen van het Spiderman-verhaal: "met grote kracht komt grote verantwoordelijkheid."

11. **Angst voor man (of vrouw).** Een leider die de mens meer vreest dan god, is een gevaar. Je hoeft maar naar Saul, Davids voorganger, te kijken om dit te zien. Er waren een paar momenten waarop David God moest gehoorzamen ten koste van zijn eigen reputatie. Dit wordt misschien het duidelijkst aangetoond in de reactie van zijn eigen vrouw op zijn uitbundige aanbidding (2 Sam. 6:20-22). In onze moderne samenleving, waar democratie wordt beschouwd als een vrijwel heilig instituut, kan het verrassend gemakkelijk zijn voor leiders om onderworpen te worden aan de verlangens van het volk. Leiders moeten moedige volgelingen van Christus zijn die buigen voor de wil van de Grote Herder en die anderen daar ook naartoe kunnen leiden. Dit vereist wijsheid, vaardigheid en moed, zoals vaak leiders nemen mensen mee waar ze niet naartoe willen, om te doen wat ze niet willen doen, op ongelegen momenten, met mensen met wie ze niet mee willen!
12. **De dingen van de wereld.** Toen David in zonde viel met Bathseba, was dat in een tijd dat hij in oorlog had moeten zijn, maar in plaats daarvan koos voor het comfort van thuis (2 Sam. 11:1). Een voortdurende strijd, voor elke gelovige, is om onszelf volledig te geven aan de Heerschappij van Christus en om de dingen van de wereld op te geven, zoals Paulus ons aanspoorde om te doen (Fil. 3:8). De kern van het christelijke leven is een sterven aan zichzelf, een overgave van een leven van compromis, comfort en gemak. Vaak vereist het worden van een leider een grotere mate van opoffering in termen van tijd, middelen, carrière, inkomen, enz. De vijand zal graag dingen aanbieden die ons goed lijken om te voorkomen dat we Gods beste binnengaan. Ik heb talloze voorbeelden gezien van mannen die promoties, goedbetaalde banen, enz. aangeboden kregen die hen uit het leven van de kerk zouden halen, net toen ze op het punt stonden te worden gevraagd om oudste te worden of in 'fulltime' posities binnen de kerk. Het is niet alleen voordat hij de bediening binnengaat, deze test komt, want het manifesteert zich vaak jaren later: hetzij omdat het probleem in de eerste plaats niet goed is behandeld, hetzij omdat de leider vanwege drukte, druk, enz. zijn vreugde verliest in wat hij doet en verliefd begint te worden op de dingen van de wereld. Zie voor een voorbeeld hiervan Demas, die werd beschreven als een medewerkster van Paulus (Filemon 24; 2 Tim 4:10).
13. **Afgoderij.** Toen David Bathseba zag, besloot hij dat hij haar wilde, ongeacht de kosten. Ze werd een idool in zijn leven. Een afgod wordt vaak beschreven als alles wat zich in ons leven tegen Christus opstelt, of dat voor ons belangrijker wordt dan Christus. Dit is waar, maar het is vermeldenswaard dat in Israël de afgoderij waarin ze vielen er vaak een was van het toevoegen van andere goden aan hun aanbidding van Jahweh. In dergelijke gevallen werd Jahweh beschouwd als de oppergod, terwijl anderen nog steeds aanbeden konden worden. Dit is het soort afgoderij waar veel mensen vandaag de dag in vallen: beweren jesus nog steeds op de eerste plaats te zetten, maar andere dingen in hun leven hebben die een belangrijker belang hebben dan ze zouden moeten, en waaraan ze zich wijden. Dit kan familie, geld, carrière, sport of zelfs bediening omvatten. Afgoderij zal ons onvermijdelijk wegleiden van de waarheid, weg van God en naar grotere zonde. Net als bij David leidde overspel tot moord: zonde baart zonde (Jak. 1:15).
14. **Falen.** Elke leider zal op een gegeven moment falen. Er is een oude uitdrukking, 'de enige mensen die niets verkeerd hebben gedaan, zijn degenen die niets hebben gedaan'. Falen op zich diskwalificeert een leider niet. Wat het succes bepaalt, is of die leider bereid is het opnieuw te proberen. We moeten leren van onze mislukkingen, we moeten ons bekeren van moreel falen en we moeten de moed hebben om weer op te staan en door te gaan. Veel van de beste leiders die ik heb gekend, zijn degenen die hebben gefaald, maar op een goddelijke manier hebben gereageerd en trouw zijn gebleven. Iedereen die al langere tijd leiding geeft, zal verhalen hebben over falen en verlossing. Elke grote leider zal zijn zwakheden en tekortkomingen erkennen, en elke grote leider zal God toestaan zijn zwakheid te nemen en erdoor verheerlijkt

te worden (2 Kor 12:9). Davids reactie op het feit dat Nathan hem op zijn falen wijst, is leerzaam en we moeten proberen op dezelfde manier te reageren.

- Hij probeert zich niet te verdedigen of zijn positie te rechtvaardigen.
- Hij heeft zich snel bekeerd (Ps. 51).
- Hij is bereid om dit als leider publiekelijk bekend te maken.
- Hij aanvaardt de consequenties.
- Hij blijft zijn roeping in God uitvoeren.

Natuurlijk, als een leider in zonde valt, kan het nodig zijn om een periode te zijn waarin hij uit een positie van autoriteit wordt verwijderd, zelfs als er berouw is, om herstel te laten plaatsvinden, enz.

15. **Verlies.** David leed misschien wel de ergste nachtmerrie van elke ouder toen zijn kind stierf (2 Sam 12:15-23). Het zou gemakkelijk zijn geweest om God de schuld te geven, om verbitterd, rancuneus, boos of gedesillustioneerd te worden. In plaats daarvan bekijkt hij de situatie vanuit het perspectief van de eeuwigheid ("Ik zal naar hem toe gaan, maar hij zal niet naar mij terugkeren" vers 23), en erkent hij dat hoewel dit een pijnlijke ervaring is, God nog steeds dezelfde God is als Hij was: de God van Psalm 23. We zullen allemaal te maken krijgen met verlies, met teleurstelling, met 'winterseizoenen' en 'woestijnervaringen'. Tijden waarin we meer lijden ervaren dan 'zegen'. Toch zijn het noodzakelijke tijden. Dit zijn de momenten waarop we leren dichter bij Hem te komen, onze wortels dieper te graven, Hem meer te vertrouwen en een grotere trouw en vruchtbaarheid te ontwikkelen 'in en buiten het seizoen' (2 Tim 4:2; Gal 6:9). Daarnaast ontwikkelen we in deze tijden meer empathie, wat ons weer betere en zorgzamere leiders maakt. We kunnen geen 'mooi weer'-leiders worden. Mensen die alleen enthousiast en toegewijd zijn als het leven gaat zoals wij dat willen. We moeten degenen zijn die doorzetten in de moeilijke tijden, zowel omwille van onszelf als als voorbeeld voor degenen die ons zouden volgen.
16. **Familie.** Misschien was Davids grootste mislukking bij zijn familie. Een aantal van zijn zonen was opstandig, omdat ze niet ter verantwoording werden geroepen voor hun daden. (1 Koningen 1:6). Een leider moet de juiste balans in zijn leven vinden, zijn huishouden goed beheeren (1 Tim. 3:4) zonder er een afgod van te maken. Jezus vroeg ons om bereid te zijn familie op te offeren en toch zijn we geroepen om hen niet te verwaarlozen. Dezelfde Jezus die vroeg: "Wie zijn mijn moeder en broers?" (Mattheüs 12:48) is de Jezus die, terwijl hij in doodsangst aan het kruis en dicht bij de dood was, ervoor zorgde dat Zijn moeder goed verzorgd zou worden (Joh. 19:26-27).

Wanneer we een van deze beproevingen ondergaan, moeten we God toestaan zijn processen in ons te laten werken. We kunnen het ons niet veroorloven om deze processen te vermijden, om kortsluiting te maken in wat God aan het doen is, of om de scheuren die Hij blootlegt te dichten. Als we dat doen, zullen we gewoon merken dat we 'rond de berg lopen' om dezelfde test te ondergaan, in een andere vorm, op een bepaald moment in de toekomst. Iemand die bijvoorbeeld van baan of kerk verhuist omdat hij zich niet kan onderwerpen, zal vroeg of laat in een andere situatie terechtkomen waarin het moeilijk voor hem is om zich te onderwerpen.

In 2 Tim 1:15 spreekt Paulus over een man genaamd Fygellus die zich van hem 'afkeerde'. De naam "Fygellus" betekent voortvluchtig! Hier is misschien een man die op de vlucht is voor zijn verleden, hij heeft zich niet met problemen beziggehouden en zijn verleden blijft opduiken in zijn heden. God houdt genoeg van ons om ons zulke beproevingen te blijven voorleggen, om om te gaan met die aspecten van ons karakter die ons zouden vernietigen, de kerk zouden schaden of zouden voorkomen dat Hij volledig verheerlijkt zou worden. Hoe pijnlijk het ook is, we moeten elke

‘geestelijke operatie’ omarmen die God op ons wil uitvoeren. Laat Hem ons vlees wegsnijden, zodat we meer op Hem kunnen gaan lijken.

Als we Hem gehoorzaam zijn en ons onderwerpen aan Zijn processen, dan kunnen we, net als Paulus, zeggen:

"En ik ben hiervan zeker, dat hij die een goed werk in u begon, het tot voltooiing zal brengen op de dag van Jezus Christus" (Fil 1:6).

B. Het karakter van David

Deze tests vormden David. Ze dienden ook om te onthullen wie hij echt was en hoe zijn karakter echt was. Heb je wel eens gehoord van de ‘tandpastatest’? Dat wil zeggen, dat ondanks een tube met tandpasta aan de buitenkant, men pas echt kan weten wat er aan de binnenkant is als er druk wordt uitgeoefend. Het is pas onder druk dat we het ware karakter van een man zien. We zien dus dat karakter zowel wordt onthuld als ontwikkeld door onze ervaringen. Davids karakter, hoewel niet perfect, was er een die navolging verdient. Dit is waarom:

1. **Trouw.** Wat hem ook gevraagd werd, hij deed het en hij deed het goed. Sterker nog, hij ging vaak 'boven en buiten de plicht'. Bij het verzorgen van de schapen doodde hij bijvoorbeeld een leeuw en een beer. Ik ben er zeker van dat als hij naar huis was gegaan en aan zijn vader had uitgelegd dat een schaap door een van dezen was meegenomen, dit een aanvaardbare reden zou zijn geweest! Was zijn leven immers niet meer waard dan dat van een enkel lam? Toch was hij bereid alles te geven om de taak die hem was gegeven getrouw te volbrengen (in tegenstelling tot Sauls personage 1 Sam. 9:5). David oogstte wat hij in trouw had gezaaid. In 2 Sam. 23:15-16 zien we zijn drie machtige mannen gewoon zijn verlangen naar een slok water horen en in zijn behoeften willen voorzien, hun leven voor hem riskeren. We dienen geen God van net genoeg, we dienen een God die Alles voor ons heeft gegeven, die Zijn liefde op ons afwentelt. Als we Hem goed willen vertegenwoordigen, moeten we ook overdadig zijn, moeten we extravagant zijn en moeten we veel meer doen dan net genoeg.
2. **Liefhebbend.** Davids naam betekent geliefd, een eigenschap die hij vaak laat zien. Het belangrijkste is dat we dit zien in zijn relatie met Jonathan. Hij was een man die liefde in anderen liefhad en inspireerde. We kunnen ernaar verlangen om mannen van geloof, mannen van macht en mannen van invloed te zijn, maar het grootste wat we kunnen vragen is liefde.
3. **Onderdanig.** Velen van ons weten hoe het is om misbruikt te worden door autoriteit, maar weinigen, als die er al zijn, hebben het zo slecht ervaren als David. Uit onzekerheid en jaloezie probeerde Saul eerst Davids dood te veroorzaken door toedoen van anderen, voordat hij uiteindelijk probeerde zichzelf te doden. Hij gooide speren naar David en ging op jacht naar hem in de woestijn. David zou zijn koning niet verbaal of fysiek aanvallen, in het besef dat het God moet zijn die hem beschermt, rechtvaardigt en uiteindelijk tot koning verheft. Hij wist dat het niet juist was om te proberen het heft in eigen handen te nemen. De eer, het respect en de onderwerping die hij voor zijn koning toonde (ook al was Saul een teruggevallen, door demonen gekwelde, ontrouwe leider) was zo groot dat hij berouw toonde voor het beschadigen van Sauls mantel (1 Sam. 24:4-6) en anderen berispte voor hun gebrek aan zorg voor hem (1 Sam. 26:15-16). Als David zich onder zulke omstandigheden aan zo'n man zou kunnen onderwerpen nadat hij tot toekomstige koning over Israël is gezalfd, dan zouden we er goed aan doen ons te onderwerpen aan, de autoriteiten te eren en te respecteren die God over ons leven heeft gelegd.
4. **Veilig.** Als we lezen over Davids machtige mannen (2 Sam. 23 en elders), zien we dat ze grote heldendaden hebben bereikt, misschien groter dan David zelf. David was hier niet onzeker over.

Hij voelde zich niet bedreigd door hen, maar hij wist eerder dat hun overwinningen van hem waren: hoe groter hun succes, hoe groter Israël zou worden. Evenzo worden goddelijke leiders vaak gevraagd om degenen te leiden die op sommige gebieden een grotere zalving of gave kunnen dragen dan zichzelf. Inderdaad, elke leider zou bereid moeten zijn om op een dag overtroffen te worden door degenen die hij leidt. Als dit niet wordt geaccepteerd, ontstaat er leiders met een kleine capaciteit die de geest van individuen met een grote capaciteit frustreren en doden (Saul handelde op zo'n manier met David). We moeten God loven als Hij enorm begaafde mensen aan ons toevoegt en leiding geven vanuit een plaats van veiligheid, waar zulke mensen kunnen worden vrijgelaten om een zegen voor de kerk te zijn.

5. **Loyaal.** David was intens loyaal. Hij was loyaal aan zijn vrienden, aan zijn koning, aan zijn natie en aan zijn God. Hij was zelfs zo loyaal dat hij, nadat hij koning was geworden, Mefiboseth, de zoon van Jonathan, vond en hem naar zijn tafel bracht om zijn verbond met Jonathan na te komen (2 Sam 9:6-7), ondanks het potentiële gevaar dat dit hem had kunnen opleveren (bepaalde facties zouden de voorouders van Mefiboseth heel goed kunnen hebben gebruikt om te beweren dat hij een rechtmatige koning was). Leiders verwachten loyaliteit van degenen die ze leiden, maar ze moeten ook degenen zijn die loyaliteit tonen. We zullen oogsten wat we zaaien.
6. **Aanbidder.** David schreef minstens 75 van de 150 Psalmen. Ongetwijfeld schreef hij ook andere die niet als Schrift waren opgetekend. Daarnaast zien we hem hartstochtelijk en uitbundig dansen wanneer de Ark van het Verbond (2 Sam 6:14) op zijn rechtmatige plaats wordt hersteld. Hij was een bekwaam musicus die werd uitgekozen om koning Saul te dienen toen hij werd gekweld door een boze geest. Keer op keer zien we hem afgeschilderd als een man van gebed en aanbidding, zowel in het openbaar als privé. Goddelijke leiders moeten mensen zijn die tijd doorbrengen in de aanwezigheid van God. Als we aanbidden, troont God in onze lofprijzingen (Ps. 22:3). Het is dit leven, deze aanwezigheid van Jezus, dat aantrekkelijk is voor mensen; die de kracht van de Geest trekt; en die ons in staat stelt om mensen in leven, gezondheid en vrijheid te brengen. Leiders moeten weten hoe ze God kunnen vinden als ze alleen zijn, om 'hun eigen bronnen te graven' zodat ze Zijn stem voor zichzelf en voor anderen kunnen horen. Zij moeten ook degenen zijn die het voorbeeld geven aan andere gelovigen op de manier waarop zij in het openbaar aanbidden: hartstochtelijk en extravagant.
7. **Snel berouw.** David was niet volmaakt. Hij was een overspelige en moordenaar. Toch wordt hij beschreven als een man naar Gods hart. Hoe kan dit? Ik geloof dat het niet in de laatste plaats komt omdat hij open was over zijn tekortkomingen en zich snel bekeerde. We weten alleen van zijn zonden omdat hij toestond dat ze werden opgetekend! De meeste koningen van zijn tijd zouden alleen vleiende dingen in officiële rekeningen laten opnemen, alleen vijanden en opvolgers zouden iets negatiefs durven op te nemen. David liet echter al zijn tekortkomingen vastleggen. Dit is een prachtig voorbeeld voor leiders van vandaag. We durven de dingen niet 'onder het tapijt te vegen'. Mensen voelen zich niet onzeker als een leider fakkelt, ze voelen zich veiliger! Ze weten dat ze worden geleid door echte mensen, met echte zwakheden, maar die snel verantwoordelijk zijn en zich bekeren. David was er snel bij om zich te bekeren en de tucht van God te aanvaarden, of dat nu het gevolg was van zijn overspel en moord, of de nummering van zijn leger (2 Sam. 12; 2 Sam. 2)

De kwaliteiten van David als leider

1. **Voorbereid.** We kennen een man die zich enkele jaren geleden geroepen voelde om te prediken, hoewel het leek alsof geen van zijn leiders dat in hem zag. Een paar jaar lang bereidde hij elke week een preek voor en oefende die, predikte voor zichzelf. Elke week bereidde hij zich voor en toch werd hem nooit gevraagd om te preken. Op een dag, twee jaar later, moest de hoofdoudste van de kerk op het laatste moment een vervangende predikant vinden. Hij belde deze jongeman en vroeg of hij klaar kon zijn om te prediken. De jongeman antwoordde dat hij al twee jaar klaar was! Hij kreeg nu een kans, preekte goed en nam uiteindelijk die kerk over (en werd zo een zeer populaire en prominente predikant). David was voorbereid lang voordat hij in zijn bestemming wandelde. Hij stond God toe zijn tijd in de velden te gebruiken om voor schapen te zorgen; zijn tijd als harpspeler voor Saul; en zelfs zijn tijd als voortvluchtige in de woestijn, om hem te onderwijzen en voor te bereiden. Te veel mensen willen vandaag erkend worden voordat ze zullen dienen. In Gods Koninkrijk werkt het tegenovergestelde principe: we worden erkend als we eenmaal gediend hebben. Verschillende mensen hebben me bijvoorbeeld gevraagd of ze de kans krijgen om op zondag te preken. Mijn antwoord is simpel: je hebt genoeg mogelijkheden om te prediken (zondagsschool, thuisgroep, werk, onder vrienden, etc.), je hebt me niet nodig om de deur te openen. Als God je in de prediking heeft begiftigd, dan zal je gave een weg voor je maken.
2. **Gezalfd.** Veel seculiere bedrijven onderwijzen tegenwoordig op de Bijbel gebaseerde leiderschapsprincipes. Dit zou voor ons niet verwonderlijk moeten zijn, omdat Gods wegen werken! Er is echter één belangrijk element in bijbels leiderschap dat niet kan worden genegeerd. Hoe goed opgeleid, opgeleid, toegewijd en populair iemand ook is, de enige allesoverheersende, essentiële eigenschap van een leider in Gods Koninkrijk is dat hij voor de taak is gezalfd. David werd gezalfd, dat wil zeggen, Hij werd door de Heilige Geest gemachtigd om de taak van Koning te vervullen. Zonder dat had hij niet de zegen van God aan Israël kunnen brengen die hij deed. De Schrift is duidelijk dat de Heilige Geest gaven geeft aan ieder zoals Hij wil (Rom 12; 1 Kor 12; Ef 4 enz.). Sommigen zijn begaafd en door Hem geroepen om oudsten, diakenen of apostelen te zijn, en sommigen niet. Sommigen hebben een gave van leiderschap en anderen niet. We moeten allemaal ontdekken waartoe God ons geroepen heeft, en het doen. We moeten streven naar kerkleiderschap, niet omdat het glamoureus is, of omdat het ons prestige zal geven, of omdat het een behoefte in ons vervult. We moeten de functies vervullen waarvoor we door God zijn ontworpen. Ik geloof dat een van de redenen voor het aantal kerkleiders dat opbrandt en het ambt verlaat, is omdat velen van hen nooit bedoeld waren om daar in de eerste plaats te zijn. Als dat echter is waartoe we geroepen zijn, moeten we geen genoegen nemen met iets minder (en al het andere is in dat geval minder!)
3. **Offeringsgezind.** Kareem Abdul-Jabbar, de legendarische basketballer, zei ooit: "Een team zal een geweldig individu altijd waarderen als hij bereid is zich op te offeren voor de groep." Hij wist dat een echte leider iemand is die de waarde van persoonlijke opoffering kent. David was een man die bereid was offers te brengen, bereid was de prijs te betalen en bereid was zichzelf te geven voor datgene waartoe God hem geroepen had. Mensen zien leiderschap vaak in termen van macht, invloed en prestige, maar in Gods Koninkrijk is het een kwestie van verantwoordelijkheid, dienstbaarheid en opoffering. Dit blijkt duidelijk uit de woorden van Jezus (Mattheüs 19:29-30; Mattheüs 20:26; Mattheüs 23:11). Zelfs nadat hij in een positie van rijkdom en voorrecht was gekomen, bleef David een man van opoffering (2 Sam. 24:24).

C. Een leider bereidt de weg voor Christus voor

Het doel van Gods leiders wordt beschreven in Efeziërs 4. Hoewel het specifiek spreekt over de 'vijfvoudige' gaven, dient het als een algemene taakomschrijving voor leiders in de kerk:

"... om de heiligen toe te rusten, tot het werk van dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de grootte van de volheid van Christus, opdat wij geen jonge kinderen meer zouden zijn, heen en weer geslingerd door de golven en meegesleurd door elke wind van leer, door het bedrog van de mensen om op listige wijze tot dwaling te verleiden, maar dat wij, door ons in liefde aan de waarheid te houden, in alles toe zouden groeien naar Hem Die het Hoofd is, namelijk Christus. Van Hem uit wordt het hele lichaam samengevoegd en bijeengehouden door elke band die ondersteuning geeft, overeenkomstig de mate waarin ieder deel werkzaam is. Zo verkrijgt het lichaam zijn groei, tot opbouw van zichzelf in de liefde" (Efeze 4:12-16).

Met andere woorden, het is onze taak om mensen kennis te laten maken met Christus en hen vervolgens te helpen volwassen discipelen van Hem te worden. Een oudtestamentische passage in Jesaja geeft ons een aantal prachtige principes om dit te bereiken. Laten we samen naar deze passage kijken en niet alleen zien hoe leiders de weg voor Christus voorbereiden, maar ook hoe Christus zijn leiders voorbereidt:

"Een stem van iemand die roept in de woestijn:

Bereid de weg van de Heere, maak recht in de wildernis een gebaande weg voor onze God. Alle dalen zullen verhoogd worden, alle bergen en heuvels zullen verlaagd worden; wat krom is, zal recht worden; wat rotsachtig is, zal tot een vlakte worden. De heerlijkheid van de HEERE zal geopenbaard worden, en alle vlees tezamen zal het zien, want de mond van de HEERE heeft gesproken. (Jes. 40: 3-5)

1. **Er is een snelweg nodig.** We moeten de mensen in de woestijn de hand reiken en een weg banen voor Jezus om aan hen geopenbaard te worden. Inderdaad, wij zijn de weg en Jezus verlangt ernaar om in en door ons geopenbaard te worden. Door onze daden en onze woorden tonen we Christus aan de wereld! Deze weg moet worden voorbereid, net zoals Johannes de Doper Israël voorbereidde op de komende Messias. Johannes' doel was niet om zichzelf te verheerlijken, maar om degene die na hem kwam te verheerlijken; hij wist dat hij niet in het middelpunt van de belangstelling moest staan, maar dat hij de mensen naar de Messias moest wijzen; aan de Hoop van Israël. Elders spreekt Jesaja over een weg die veilig is (Jes. 49:11-12; Jes 35:8-10), waarover mensen naar de stad van God kunnen reizen om te aanbidden. God wil ons bouwen in een weg, een weg van de aarde naar de hemel, voor Zijn glorie om te komen!
2. **Voor de bouw komt vernietiging.** Voordat een weg kan worden aangelegd, moet het land worden vrijgemaakt. Houthakkers met kettingzagen kappen bomen en rotsen en puin worden verwijderd. God moet elk obstakel uit ons leven verwijderen, zelfs dingen die, zoals die bomen, oud en diepgeworteld zijn. Grote boomstronken worden vaak uit de grond geblazen, waardoor hun wortels bloot komen te liggen, zodat ze zullen sterven en vervolgens gemakkelijk kunnen worden opgetrokken en verbrand. Een groot motto voor het christelijke leven is 'Sterven om te leven' omdat dit het Bijbelse principe van sterven aan zichzelf benadrukt. We begrijpen dat we moeten sterven zodat Christus in en door ons kan leven (Gal. 2:20; Joh. 12,24-25; Mattheüs 10:39 enz.). We moeten Hem toestaan dit werk te doen; om de houdingen en denkprocessen te

verwijderen die ingebakken zijn geraakt en die niet van Hem zijn. We moeten ons aan Hem overgeven en bidden, zoals David bad:

Doorgrond mij, o God en ken mijn hart, beproef mij en ken mijn gedachten. Zie of er bij mij een schadelijke weg is en leid mij op de eeuwige weg. (Ps. 139: 23-24).

Alles wat in ons is en dat God in de weg staat of een struikelblok is voor anderen, moet radicaal worden aangepakt (d.w.z. letterlijk vanaf de wortel).

3. **Elke berg zal laag worden gemaakt.** Zodra dat proces is voltooid, wordt het land geëgaliseerd. Rotsachtige ontsluitingen worden vernietigd en hoge plaatsen worden laag gebracht. Dit is God bezig met kwesties van trots en zelfvoorziening, met dingen die een te prominente plaats in ons leven innemen en die een obstakel zouden zijn voor een grotere kennis van Christus.

"Want de wapens van onze strijd zijn immers niet vleselijk, maar krachtig door God, tot afbraak van bolwerken. Want wij breken valse redeneringen af en elke hoogte die zich verheft tegen de kennis van God, en wij nemen elke gedachte gevangen om die te brengen tot de gehoorzaamheid aan Christus, en wij staan gereed om elke ongehoorzaamheid te bestraffen, zodra uw gehoorzaamheid volkomen zal zijn." (2 Kor 10:4-6).

In dit stadium ziet het gebied er niet mooi en ongerept uit: we kunnen ons vaak nutteloos, beschaamd en bang voelen. De dingen die ons veiligheid gaven, zijn verwijderd en we kunnen ons naakt en kwetsbaar voelen. Het is echter niet Gods bedoeling om ons zo achter te laten, want Hij wil onze naaktheid bedekken, onze schaamte wegnemen en het werk voltooien dat Hij is begonnen.

4. **Elke vallei zal verhoogd worden.** God begint nu te dealen met de lage plaatsen. Hij gaat in op de onzekerheden; met de geheimen van het hart. Verborgene plekken worden zichtbaar als 'aarde wordt verplaatst' om de valleien op te vullen. Wat kapot is gegaan, wordt gebruikt om op te vullen wat ontbreekt (d.w.z. het puin van de vorige fase van wegwerkzaamheden wordt gebruikt om lage gebieden op te bouwen). God is in staat om met ons te werken omdat we vernederd en gebroken zijn. Promotie begint, kansen openen zich en mensen merken op wat voorheen onzichtbaar voor hen was.

"Ieder die op die steen valt, zal verpletterd worden en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen." (Lucas 20:18).

"Hij echter geeft des te meer genade. Daarom zegt de Schrift: God keert Zich tegen de hoogmoedigen, maar aan de nederigen geeft Hij genade. Onderwerp u dan aan God. Bied weerstand aan de duivel en hij zal van u wegvlugten. Nader tot God, en Hij zal tot u naderen. Reinig de handen, zondaars, en zuiver de harten, dubbelhartigen! Besef uw ellendige staat en treur en huil. Laat uw lachen veranderd worden in treuren en uw blijdschap in droefheid. Verneder u voor de Heere, en Hij zal u verhogen." (Jak 4:6-10)

5. **Wat krom is wordt recht gemaakt.** We hebben allemaal wegen gezien die ongelooflijk krom en bochtig zijn, met haarspeldbochten en andere krappe bochten. Deze wegen zijn ongelooflijk traag om te rijden en zijn gevaarlijk, vooral op momenten dat het zicht slecht is. Het woord 'krom' (Hebreeuws 'aqob') komt drie keer voor in het Oude Testament:

- Jeremia 17:9 " arglistig (agob) is het hart boven alle dingen ".
- Hosea 6:8 "Gilead is een oord van bedrivers van onrecht, bevlekt (aqob) met bloedsporen".
- Jesaja 40:4 "het kromme, bedrieglijke, verontreinigde en bevlekte (aqob) zal worden rechtgetrokken".

Het "kromme recht" maken is dat God verborgen motieven aanpakt, dingen waarvan zelfs wij ons misschien niet bewust zijn. Zijn bedoeling is om ons heilig te maken, een recht, veilig en gemakkelijk pad voor anderen om te volgen.

6. **Bestrating.** De weg is nu vlak en recht, maar moet geasfalteerd worden. In deze staat is het gemakkelijk en veilig te gebruiken in elk seizoen, bij elk weer, dag of nacht. Toch kan het verharderen zelf een moeilijk proces zijn. Een trilplaat vlakt en verdicht de grond en onderwerpt deze herhaaldelijk aan druk om ervoor te zorgen dat de fundering voor de straatstenen stevig en veilig is en niet zal verschuiven. We moeten God toestaan ons te testen; om ons onder druk te zetten om ons karakter vorm te geven, en om alles te onthullen wat problemen zou veroorzaken als we eenmaal op het fundament zijn gebouwd. Het is vermeldenswaard dat de wegen van de Hemel geplaveid zijn met goud. Zo zullen we op een dag zijn: zuiver en heilig. Wat gevaarlijk was, is nu veilig! Mensen kunnen God in zijn leiders zien, waardoor hun eigen reizen gemakkelijker en veiliger worden. We begrijpen de processen misschien niet zoals ze gebeuren, het kan soms pijnlijk en gekwetst zijn, maar we moeten Hem vertrouwen, wetende dat:

"Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepen zijn" (Rom 8:28).

Natuurlijk kunnen reizigers op die weg de lof zingen van het uitzicht en van de bestemming, maar weinigen zullen over de weg zingen - maar maakt het uit? Heerlijkheid behoort God toe, en aan Hem alleen!

D. Hoe leiders worden gekozen

Er moet worden benadrukt dat leiders door God worden gekozen en door de mens worden erkend. Dit vereist dat leiders vertrouwen op openbaring, niet op observatie. Ze moeten zien wie God verheft en hen herkennen in plaats van mensen te selecteren uit persoonlijke voorkeur, druk van mensen of door de weg van de minste weerstand te nemen. Samuel Brengle zei dat mannen worden gekozen:

'Door zelfovergave, een moedig offer van elke afgod, een moedige, niet klagende omhelzing van het kruis, en door een eeuwige, onwankelbare blik op de gekruisigde Jezus. Het wordt niet verkregen door grote dingen voor onszelf te zoeken, maar zoals Paulus, door die dingen die voor ons winst zijn, te tellen als verlies voor Christus. Dit is een grote prijs, maar het moet worden betaald door de leider die niet slechts een nominale maar een echte geestelijke leider van mensen zou zijn, een leider wiens macht wordt erkend en gevoeld in de hemel, op aarde en in de hel'

Er is een grote behoefte aan leiderschap in de kerk. Een behoefte om mensen terug te brengen naar de waarden en wegen van het Koninkrijk. Over Johannes de Doper werd geprofeteerd dat hij 'een volk klaar zou maken voor de Heer' (Lc 1,17), waartoe leiders vandaag de dag geroepen zijn.

Het is niet wat of wie we zijn, maar wat en wie we kunnen worden dat ervoor zorgt dat God mensen in Zijn dienst roept. Evenzo moeten we niet zien wie mensen zijn, maar wat ze kunnen worden.

Leiders zijn geroepen om hoop te brengen aan de hopelozen en hen naar een plaats te brengen waar ze de glorie van God weerspiegelen. Zonder leiderschap glijden mensen af naar middelmatigheid, verdeeldheid en uiteindelijk in de dood (Mattheüs 26:31) - daarom is God voortdurend op zoek naar degenen die Hij tot leiderschap kan verheffen. Zulke leiders worden niet gekozen, noch worden ze gekozen in de grillen van bestaande leiders, ze worden door God opgewekt. De vraag moet dan zijn: 'Waar zoekt God naar?' De Bijbel geeft de antwoorden:

- 1 Samuël 13:14 "de Heer heeft een man naar zijn hart gezocht....".
- Handelingen 13:22 "...Hij verwekte David voor hen tot koning; Hij gaf ook getuigenis van hem met de woorden: Ik heb David, de zoon van Isai, gevonden, een man naar Mijn hart, die alles zal doen wat Ik wil".
- Jeremia 5:1 "Trek rond door de straten van Jeruzalem, kijk toch en let op, zoek op zijn pleinen of u iemand vindt, of er een is die recht doet, een die betrouwbaarheid nastreeft, dan zal ik Jeruzalem vergeven."
- Ezech. 22:30 "Ik zocht naar iemand onder hen die een muur kon optrekken en voor Mijn aangezicht in de bres kon staan voor het land, zodat ik het niet te gronde hoefde te richten, maar Ik vond niemand".

Wat een tragedie is het dat er momenten zijn waarop God zelfs geen enkele getrouwe man kan vinden. Het is om deze reden, en ook om zijn kracht in onze zwakheid te tonen, dat God meestal kiest voor de bereidwilligen in plaats van de begaafden.

God kiest soms een mens op basis van zijn bereidwillige trouw: hij heeft zichzelf bewezen en heeft zich voorbereid. Net als David heeft hij tegen zijn leeuw en zijn beer gevochten. Hij is getest en trouw bevonden. Soms kiest God echter een man op basis van potentieel, zoals Gideon (Richteren 6). We hebben al naar het leven van David gekeken, dus laten we kort naar Gideon kijken.

Laten we eens naar Gideon kijken...

Toen hij werd gekozen, worstelde hij met zelftwijfel, een laag zelfbeeld en angst. Hij sloeg tarwe in een wijnpers (wat een zware en inefficiënte taak is, omdat er geen wind in zit om het kaf weg te blazen). Zijn eigen inspanningen om voor zijn gezin te zorgen zijn arbeidsintensief en dragen weinig vruchten af. Gideon was op dit punt zeker niet vervuld van groot geloof- eerst zien we hem het altaar voor Baäl vernietigen in het donker van de nacht wanneer niemand hem zal zien, en dan legt hij een vlies neer om de boodschap te bevestigen die hem door een engel is gebracht!

Hoewel hij jong was, onbeproefd, de minste van de minste en zonder geloof, zag God wat hij kon worden! Hij zag wat Gideon niet kon zien: Hij koos hem vanwege zijn potentieel. We kunnen ons vaak onvoorbereid voelen als we door God worden geroepen, maar we moeten bereid zijn. Evenzo moeten we degenen zijn die het potentieel in anderen kunnen zien, bereid zijn om risico's te nemen waar nodig om hen te zien groeien naar de volheid van wat ze door genade kunnen worden.

Wanneer God een persoon vindt, verlangt Hij dat ze bereid zijn, dat ze volledig gehoorzaam zijn (1 Sam. 15:22) en dat ze verantwoordelijkheid nemen voor datgene wat God aan hen toevertrouwt. Als ze dat doen, zal Hij ze gebruiken en tot het uiterste gebruiken. In feite zal Hij die grenzen overschrijden als Hij de capaciteit vergroot van degenen die trouwe rentmeesters zijn geweest van wat hen is gegeven (Mattheüs 25:14-29). Hij verwacht geen volmaaktheid, maar Hij verwacht wel gehoorzaamheid. Kijk naar deze mensen die Hij koos:

- Noach had een drankprobleem
- Mozes had een slecht humeur en een spraakgebrek
- Abraham, Isaak en Jakob waren allemaal leugenaars
- Elia was depressief
- Rachab was een prostituee
- Simson was een ijdele rokkenjager
- Petrus was onstuimig
- Jakobus en Johannes waren ambitieus

- Paulus was een moordenaar van christenen

Toch werd elk van deze door God gebruikt omdat ze Hem toestonden ze te veranderen, en toen ze gehoorzaam aan Hem werden en trouw aan Zijn wegen. God kiest vaak degenen die wij niet zouden kiezen. We vinden gemakkelijk fouten bij anderen terwijl we het moeilijk vinden om het goede te zien. We kijken vaak naar buiten terwijl God het hart oordeelt (1 Sam. 16:7; Handelingen 1:24; Handelingen 15:8). Zelfs degenen die gediskwalificeerd lijken, kunnen "een voorwerp zijn voor eervol gebruik, geheiligd en van veel nut voor de Heere, voor elk goed werk gereedgemaakt" (2 Tim. 2:20-21) als ze trouw en gehoorzaam zijn.

Het is gemakkelijk voor leiders om zich te laten leiden door het geblaat van de schapen; om al hun tijd en energie te besteden aan degenen die het hardst schreeuwen. Zo moeten we niet leiden. In feite komt dit vaak neer op weinig meer dan management en rondrennen om branden te blussen. Dit is een inefficiënte en ineffectieve leiderschapsstijl. We zouden liever het grootste deel van onze tijd doorbrengen met degenen die trouw zijn, die zelf in staat zullen zijn om anderen te leiden:

"...en wat u van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen die bekwaam zijn om ook anderen te onderwijzen." (2 Tim 2:2).

We moeten tijd besteden aan het disciplineren van zulke trouwe mensen, hen inspireren en aanmoedigen om de gaven die in hen zijn in vuur en vlam te zetten (2 Tim. 1:6). Kortom, wij moeten degenen zijn die branden stichten, niet degenen die voortdurend branden blussen!

DE KOSTEN VAN LEIDERSCHAP

"Want wie van u die een toren wil bouwen, gaat niet eerst zitten om de kosten te berekenen, of hij de middelen wel heeft om het werk te voltooien? Opdat niet misschien, als hij het fundament gelegd heeft en niet in staat is het te voltooien, allen die het zien, hem beginnen te bespotten, en zeggen: deze man begon te bouwen, maar heeft het werk niet kunnen voltooien" (Lukas 14:28-30).

Naar schatting acht op de tien kerkleiders 'eindigen' niet goed. Daar zijn een aantal redenen voor, waaronder het niet tellen van de kosten voordat ze beginnen. Leiderschapskosten. En de kosten zijn geweldig! Sterker nog: hoe groter de oproep, hoe groter de kosten!

Een leider moet bereid zijn de prijs te betalen die Jezus eist, hij moet dagelijks zijn kruis opnemen (zoals elke gelovige) en hij moet zijn leven uitstorten voor anderen en de dienaar van allen worden.

"...en wie van u de eerste zal willen worden, die moet dienaar van allen zijn. Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven als losprijs voor velen." (Markus 10: 44-45).

Leiders zetten zich op voor kritiek, voor beschuldigingen en voor de aanvallen van de vijand. Ze komen vooruit en maken de weg voor anderen, zoals een wielrenner aan het hoofd van een peloton (hoofdgroep wielrenners in een wegwedstrijd) die meer weerstand ondervindt dan degenen die in zijn slipstream volgen. Het zijn de hoge bomen die de meeste wind vangen. Zoals de filosoof Nietzsche zei: "het leven wordt altijd moeilijker naar de top, de kou wordt kouder, de wind sterker, de last van verantwoordelijkheid zwaarder".

Leiders zijn ook degenen die harder worden beoordeeld omdat ze meer verantwoordelijkheid hebben gekregen:

"U moet niet allemaal leermeesters willen zijn, mijn broeders. U weet immers dat wij dan een strenger oordeel zullen ontvangen" (Jak. 3:1).

"Gehoorzaam uw voorgangers en wees hun onderdanig, want zij waken over uw zielen omdat zij rekenschap moeten afleggen..." (Hebr. 13:17).

Voor de apostel Paulus was zijn fysieke lijden zelfs een teken van zijn authentieke apostoliciteit! Het lezen van de volgende passages doet veel om eventuele waanideeën over de begoocheling van authentiek Bijbels leiderschap weg te nemen:

"Verder, laat niemand mij lastigvallen, want ik draag de littekens van de Heere Jezus in mijn lichaam" (Gal. 6:17)

"Zijn zij dienaars van Christus? Ik spreek als een waanzinnige ik sta boven hen; in ingespannen arbeid veel vaker, in slagen bovenmate, in gevangenissen veel vaker, dikwijls in doodsgevaar. Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig min één zweepslagen ontvangen. Driemaal ben ik met de roede geselsd, eenmaal ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een heel etmaal heb ik in volle zee doorgebracht. Op reis was ik vaak in gevaar door rivieren, in gevaar door rovers, in gevaar van de kant van de volksgenoten, in gevaar van de kant van heidenen, in gevaar in de stad, in gevaar in de woestijn, in gevaar op zee, in gevaar onder valse broeder, in inspanning en moeite, vaak in nachten zonder slaap, in honger en dorst, vaak in vasten, in koude en naaktheid. Afgezien van wat van buitenaf komt, overvalt mij dagelijks de zorg voor alle gemeenten" (2 Kor. 11:23-28).

Paulus leed enorm, net als veel van Gods leiders. Slechts één van de oorspronkelijke apostelen, Johannes, stierf aan natuurlijke oorzaken en zelfs toen pas na marteling en ballingschap. Gods leiders nemen deze last gewillig op zich om anderen tot leven te brengen. Net zoals Jezus Zijn leven gaf voor de schapen, doen ware leiders van Zijn kerk hetzelfde.

"Maar wij hebben deze schat in aarden kruiken, opdat de alles overtreffende kracht van God zou zijn en niet uit ons. Wij worden in alles verdrukt, maar niet in het nauw gebracht; wij zijn in twijfel, maar niet vertwijfeld; wij worden vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar niet te gronde gericht. Wij dragen altijd het sterven van de Heere Jezus in het lichaam mee, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt. Want wij die leven, worden voortdurend aan de dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons sterfelijk vlees. Zo is dan de dood werkzaam in ons, maar het leven in u" (2 Kor. 4:7-12).

EEN BEDIENING VERVULLEN

We hebben gezien dat God trouw vereist. Zijn leiders moeten vervullen wat hun is toevertrouwd. We moeten inzien dat hoewel verlossing een gratis geschenk is, het gepaard gaat met verantwoordelijkheid. Het gevolg van het ontvangen van verlossing is een verlangen om gehoorzaam te zijn, wat onder andere betekent dat je jezelf inzet om Jezus en Zijn kerk te dienen.

Jezus bracht ongeveer drie en een half jaar door in de bediening, waarin hij bijna de helft van die tijd doorbracht met het verzamelen van mensen, en de helft met het disciplineren van degenen die het dichtst bij Hem stonden. Interessant is dat Hij aan het einde van Zijn bediening slechts 120 trouwe volgelingen had en als een mislukking kon worden beschouwd. Maar die 120 die getraind en uitgerust waren, die 120 die trouw waren gebleken, ze zetten de hele wereld op zijn kop. Dit waren gewone mannen en vrouwen: ongeschoolden, vissers, prostituees, tollenaars, enz. Deze 'dwaze dingen' brachten de meest wijze van hun tijd in verwarring (1 Kor. 1:27). Jezus richtte zich op betrouwbare mensen die zelf gekwalificeerd waren om anderen te onderwijzen! (2 Tim. 2:2).

Hoe ziet Jezus wie trainbaar is?

Lukas 5 geeft ons een prachtig inzicht in hoe Jezus testte op trouw en leerbaarheid toen hij Zijn eerste discipelen riep:

1. De menigte luisterde (niet aan het doen/gehoorzenamen).
2. Jezus zag de boten. Hij let op elke beweging van ons, er is niets voor Hem verborgen.
3. Toen Jezus over hen kwam, waren de vissers netten aan het wassen: ze waren trouw aan wat ze hadden. Het niet wassen van de netten zou betekenen dat ze zouden rotten en dan zouden ze vis verliezen de volgende keer dat ze naar buiten gingen. Als een mens een 'visser der mensen' zou worden, zou Jezus dezelfde trouw en toewijding verwachten. Petrus liet de basis niet glijden, zelfs niet in zijn tijd van frustratie, vermoeidheid en 'droogte'. Evenmin kunnen we de basis (gebed, het Woord, aanbidding, enz.) laten glijden als we moe zijn of weinig vrucht zien.
4. Jezus onderbrak de routine van Petrus door in de boot te stappen. God onderbreekt ons vaak en als Hij dat doet, moeten we Hem tegemoetkomen.
5. Jezus doet een 'klein verzoek' en vraagt Petrus om de boot een klein stukje in het water te doen. Hij vraagt in eerste instantie niet te veel van hem. Pas later vraagt Hij Petrus om in diep water te gaan. Petrus zou uitgeput zijn geweest van het vissen de hele nacht en misschien een beetje gefrustreerd. De boot überhaupt in het water zetten was een groot ongemak, en toch was hij bereid te gehoorzamen. Hij was bereid zijn middelen ter beschikking van Jezus te stellen.
6. Petrus wordt dan gevraagd om dieper te gaan om te vissen. Jezus was geen visser zoals Petrus en dus zou het gemakkelijk zijn geweest voor Petrus om op zijn eigen kennis en ervaring te vertrouwen, maar Hij kiest ervoor om te gehoorzamen, zelfs als het geen zin had. Hij wist immers dat het juiste moment om te vissen de avond was en hij had niets gevangen. Er leek nu weinig kans om iets te vangen. Petrus liet zich niet door zijn hoogmoed, zijn intellect of zijn vermoeidheid beletten zich aan de instructies van de Heer te onderwerpen. Hij gehoorzaamt simpelweg omdat hem gevraagd wordt, niet omdat hij er zin in heeft of het begrijpt.

Om trainbaar te zijn, moeten we dezelfde reactie hebben, niet alleen op de directe ingevingen van Jezus, maar ook op degenen die Hij kiest om Zijn leiders te gebruiken. We onderwerpen ons aan leiders zoals we dat aan Christus Zelf zouden doen. Met deze gehoorzaamheid komt vruchtbaarheid. De zegeningen van gehoorzaamheid zijn duidelijk. God wil ons overvloedig zegenen, maar Hij kan ongehoorzaamheid niet zegenen. Door gehoorzaam en onderdanig te zijn, positioneren we onszelf om te ontvangen.

7. Reageren door onze eigen zondigheid te zien, net zoals Petrus dat deed. Dit is de onvermijdelijke reactie van het hebben van een openbaring van Christus. Hoe 'heilig' we ook lijken voor anderen, vergeleken met Christus zijn we vies en zondig (vgl. Jes. 6). Het is wanneer we onze zondigheid zien, ons geestelijk bankroet, dat we om Zijn barmhartigheid roepen en ontvangen; dat is wanneer we echt klaar zijn om gebruikt te worden. Het is van deze plaats dat Petrus de opdracht krijgt (*"Volg Mij, en Ik zal u vissers van mensen maken"* Mattheüs 4:19).
8. Petrus had toen een keuze. Om zijn levensonderhoud en alles wat hij kende achter zich te laten, om zijn oude manier van leven, zijn veiligheid en zijn voorziening 'ter dood te brengen', of om door te gaan zoals voorheen. Hij koos ervoor om te volgen, jij ook? Vaak heeft een leider het gevoel dat hij wil dat iemand zijn lot vervult en de juiste keuzes maakt, meer dan hij. Jezus zelf was bedroefd toen de rijke jonge heerser ervoor koos hem niet te volgen. Het enige wat we kunnen doen is een beeld schetsen van een glorieuze toekomst, aanmoedigen en vermanen, maar we kunnen de keuze voor een persoon niet maken.

DIENEND LEIDERSCHAP

"Maar nu, van de zonde vrijgemaakt en slaven van God geworden, hebt u uw vrucht tot heiliging, en het einde, het eeuwige leven." (Rom 6:22, TELOS vertaling).

Zoals je in deze Schrifttekst kunt zien, zijn we geroepen om slaven van Christus te zijn. Om dienend leiderschap te begrijpen, moeten we de aard van slaven/dienaren begrijpen:

1. Een slaaf bestaat voor het welzijn van zijn meester; hij heeft geen rechten. Een godvruchtige leider geeft zijn rechten op voor het welzijn van het Koninkrijk. Mij werd eens gevraagd waarom een vrouw niet het recht heeft om oudste te zijn (later meer over vrouwen in leiderschap), mijn antwoord was dat niemand in het Koninkrijk, man of vrouw, überhaupt rechten heeft!
2. Een slaaf zorgt voor de behoeften van zijn meester voordat hij de zijne ziet. Leiderschap in de kerk betekent vaak het opgeven van de eigen voorkeuren, troost en verlangens omwille van de kerk.
3. Een slaaf bezit niets, alles is van zijn meester (zelfs zijn familie). Gelukkig dienen we een goede Meester die het welzijn van onszelf en onze gezinnen verlangt, maar we moeten deze dingen in Zijn handen leggen.
4. Een slaaf was niet in staat om voor zichzelf te zorgen en was dus afhankelijk van zijn meester voor voedsel, kleding en onderdak. Als we de behoeften van onze Meester op de eerste plaats zetten, zal hij in deze dingen voorzien (Mattheüs 6:25-34).

Deze eigenschappen van slaven kunnen ons een idee geven van wat het betekent om slaven van Christus te zijn, en hoe dat de manier waarop we leiden beïnvloedt.

Het is interessant dat Gods leiders vaak zijn dienaren worden genoemd. Denk bijvoorbeeld aan de verwijzing naar, mijn *dienaar* Mozes, niet mijn leider Mozes (Num. 12:7). Jezus, de revolutionair, zette de principes van de wereld en de religieuze instellingen op zijn kop. Hij liet door middel van een voorbeeld zien dat we onszelf moeten vernederen, zelfs tot het punt van de dood; niet te heersen over degenen die wij leiden; geen last leggen op mensen die we zelf niet bereid zijn te dragen; niet hypocriet zijn; leid met ons leven, niet alleen met woorden; en zet de behoeften van anderen op de eerste plaats.

Gal. 5:13 vat de houding van dienend leiderschap samen: "... door liefde, dien elkaar". In werkelijkheid dienen echter maar weinig leiders, te veel dienen hun eigen belangen en volgen Paulus' aansporing niet goed genoeg:

"Als er dan enige bemoediging is in Christus, als er enige troost is van de liefde, als er enige gemeenschap is van de Geest, als er enige innige gevoelens en ontfermingen zijn, maak dan mijn blijdschap volkomen, doordat u eensgezind bent, dezelfde liefde hebt, één van ziel bent en één van gevoelen. Doe niets uit eigenbelang of eigendunk, maar laat in nederigheid de een de ander voortreffelijker achten dan zichzelf. Laat eenieder niet alleen oog hebben voor wat van hemzelf is, maar laat een ieder ook oog hebben voor wat van anderen is. Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, Die, terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden. En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood." (Fil 2:1-8).

Als we nog geen dienende leiders zijn, hoe komen we dan op dat punt? We laten ons transformeren door de vernieuwing van ons denken (Rom 12:2), zodat we de dingen vanuit Zijn perspectief zien. Op deze manier zullen we de heerlijkheid van dienstbaarheid zien; de verwondering van Zijn wegen en de vreugde die voor ons ligt (Hebr. 12:2). Maar toch staan trouwe dienaren voor verschillende uitdagingen:

1. **Vermoeidheid.** Er is geen leiderschap zonder de besteding van energie (2 Kor. 4:16; Markus 5:30). Als we nooit vermoeid zijn, dan geven we nooit alles. De prijs van het vermijden van vermoeidheid is middelmatigheid. Verwar vermoeidheid niet met falen en laat God je in deze tijden verfrissen.
2. **Kritiek.** Het is waar dat je niet altijd alle mensen tevreden kunt stellen, en dus is het antwoord hierop gewoon om te proberen de hele tijd één Persoon te behagen: Jezus. Kritiek van mensen is onvermijdelijk, dus het is belangrijk om veilig te zijn in je wandel met Jezus en je verlangen om Hem te behagen.
3. **Afwijzing.** Jezus werd afgewezen door degenen die Hij kwam dienen, en Hij beloofde ons hetzelfde lot. Mensen zullen vaak niet willen wat wij hen zijn komen geven. We zien dat kinderen hun ouders zelden bedanken voor discipline of een dosis medicijnen, zelfs als ze het nodig hebben en het met liefde wordt gegeven. Paulus belooft dat mensen in de laatste dagen onder andere opstandig en ondankbaar zullen zijn.
4. **Druk en pijn.** Een leider die de kerk liefheeft, zal de last van de kerk dragen (2 Kor. 11:28). Hij zal de pijn voelen van degenen die hij leidt en hij zal ook het hart van Jezus voelen voor elke teruggevallene, elke rebel en elke persoon die het Evangelie verwerpt.

Gezien dit alles zullen velen zich afvragen waarom iemand überhaupt dient? Het antwoord is duidelijk:

1. **Een liefde voor Jezus.** Liefde brengt gehoorzaamheid en goede daden voort. Zoals een moeder bereid is om de pijn van de bevalling en vele slapeloze nachten uit liefde te dragen, zo moeten ook wij de 'lasten van leiderschap' dragen voor de liefde van Christus en Zijn lichaam, de kerk.
2. Een liefde voor onze broeders (Gal 5:13).
3. **We dienen omdat we uitgekozen zijn.** Het is waartoe we zijn ontworpen en geroepen om te doen en het is alleen door in deze roeping te wandelen dat we ons geloof volledig ontwikkelen.
4. **Beloningen.** Ons wordt beloningen beloofd voor trouw, in dit en het volgende (Kol 3: 23-24; Gal 6:9).

DE GLORIE VAN BIJBELS LEIDERSCHAP

We hebben de kosten gezien, maar er is ook een glorie aan leiderschap. Net zoals Christus werd verhoogd omdat hij Zichzelf vernederde (Fil. 2), zo kunnen Gods leiders heerlijkheid ervaren als ze bereid zijn zichzelf te vernederen en de prijs te betalen.

1 Tim. 3:1 vertelt ons dat het een eervolle ambitie is om naar het oudstenschap te streven. We worstelen met het concept van ambitie in het Koninkrijk, maar er is een goddelijke ambitie die een verlangen en bereidheid is om te worden gebruikt in plaats van een 'campagne voor promotie'. Jakobus en Johannes werden berispt voor hun wereldse ambitie (Mattheüs 20:20-23) toen Jezus hen vertelde dat ze geen idee hebben waar ze om vragen: ze willen de glorie zonder de prijs. Heerlijkheid en offer zijn in veel van de Schrift met elkaar verweven. In feite is er glorie in het offer! Ik heb vaak gezegd dat ik nooit iets voor Jezus heb opgeofferd. Dit komt omdat alles wat ik voor Hem heb opgegeven, weet ik, is vervangen door iets beters. Zoals Jim Elliott ooit zei: "Hij is geen dwaas die geeft wat hij niet kan houden om te winnen wat hij niet kan verliezen."

In het vorige hoofdstuk, Mattheüs 19, herinneren de discipelen Jezus aan hun offer: *"Zie, we hebben alles verlaten en Zijn U gevolgd"* en hier vertelt Hij hen over de beloning en de glorie die zij zullen ontvangen voor het brengen van zo'n offer. Uiteindelijk betalen ze allemaal (behalve Johannes, hoewel hij werd gemarteld en gevangengezet) het ultieme offer: de martelaarsdood, voor hun geloof.

Dit was op zich glorieus: **De glorie van leiderschap is haar offer.**

Ambitieuze zijn voor oudstenschap is dan dus te verlangen naar ontbering, opoffering, misbruik namens anderen, om een hogere prijs te betalen, om strenger beoordeeld te worden en om jezelf aan anderen te geven! Dit alles omwille van Zijn heerlijkheid!

BELANGRIJKE PASSAGES VOOR LEIDERS OM TE WETEN, BEGRIJPEN & DOOR TE LEVEN

Hoewel *"Heel de Schrift door God is ingegeven en nuttig is om daarmee te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid"* (2 Tim. 3:16), zijn er twee specifieke passages die het elke leider goed zou dienen om te bestuderen, erover te mediteren en te volgen. Het zijn Psalm 23 en 1 Kor. 13, die ik om voor de hand liggende redenen nuttig acht.

Psalm 23

Deze Psalm beschrijft de Goede Herder. Als we Zijn onderherders willen zijn, die Hem goed vertegenwoordigen, dan moet het ons ook beschrijven. We kunnen er regel voor regel naar kijken om de essentiële ingrediënten van een Goddelijke herder te ontdekken.

- 1. De Heere is mijn Herder:** We moeten erkennen dat wij onder herders staan. Eerst en vooral dienen we Hem en de schapen die we leiden zijn ZIJN schapen. Jezus zei: "Ik zal mijn kerk bouwen" (Mattheüs 16). Hij zei niet dat *jij* mijn kerk zult bouwen, noch zei Hij dat Ik jouw kerk zal bouwen. Het is Zijn kerk, Zijn schapen en wij zijn Zijn leiders. We moeten daarom erkennen dat ons de verantwoordelijkheid is gegeven voor wat het meest kostbaar is voor God, Zijn volk, en dat elk gezag dat we dragen een autoriteit is die door Hem aan ons is gedelegeerd. Herders uit de Bijbelse tijd waren heel anders dan die van vandaag, en deze verschillen geven radicaal inzicht in wat er wordt verwacht bij het leiden van Gods volk:
 - Ze kenden hun schapen vaak bij naam. Er is gezegd dat zulke herders, zelfs als ze geblinddoekt waren, elk schaap door aanraking konden herkennen. Op dezelfde manier moeten we degenen kennen voor wie we zorgen. We moeten altijd onthouden dat het mensen zijn, geen projecten.
 - De herder verwijderde bramen en teken uit de vachten van zijn schapen om ze gezond te houden. Ook wij moeten helpen de schapen te bevrijden van dingen die hen geestelijk ziek zullen maken.
 - Een herder liep vooraan en riep de schapen op. De herders van vandaag lopen achter, vaak met behulp van een hond en/of een stok om de schapen te drijven. We moeten het goede voorbeeld geven, de weg vrijmaken voor de schapen, niet ze doordrijven. Vergeet niet dat mensen vangen wat we zijn, niet wat we zeggen.
 - De herder zou de verdwaalde schapen zoeken en terugbrengen.
- 2. Mij ontbreekt niets.** Paulus schreef aan de kerk dat hij ernaar verlangde te komen, zodat hij kon toevoegen wat ontbrak. Dit zou de hartslag van elke leider moeten zijn, te verlangen om aan de behoeften van de schapen te voldoen. We hebben het vermogen nodig om de echte behoeften van een persoon waar te nemen en ze naar een plaats van heelheid en volwassenheid te brengen, zodat ze niet ontbreken of in gebrek zijn.
- 3. Hij doet mij neerliggen in grazige weiden.** Dit spreekt van een gezond dieet voor de schapen, aangezien grazige weiden weelderig en sappig zijn. In onze leiding moeten we zorgen voor een voldoende, gezond geestelijk dieet voor de schapen. Het is bijna onmogelijk om een schaap te laten liggen, tenzij aan vier vereisten wordt voldaan. Ze moeten vrij zijn van angst, vrij van wrijving met andere schapen, vrij van kwelling door vliegen of parasieten en ze moeten ook vrij zijn van honger. Dit kan alleen gebeuren onder het toeziend oog van een ijverige en trouwe herder.

4. **Hij leidt mij zachtjes naar stille wateren.** De herder moet weten waar schoon en gezond water te vinden is. Wanneer schapen dorst hebben, zullen ze afdwalen op zoek naar een slokje en uiteindelijk vaak drinken uit vervuilde bronnen, waar ze parasieten of andere ziekten oppikken. Een bekwame herder zal geen hekken bouwen om de schapen in de wei te houden, maar putten graven waar de schapen diep van zoet water kunnen drinken. Als leiders moeten we deze bronnen graven door tijd en intimiteit met God zelf.
5. **Hij verkwikt mijn ziel.** Wanneer een schaap wordt beschreven als 'neergeworpen', betekent dit dat het op zijn rug is gevallen. Een schaap in zo'n positie is niet in staat om zichzelf recht te zetten en zal meestal sterven als er geen hulp komt. We vinden vaak mensen die 'neergeworpen' zijn, dit zijn degenen die voorzichtig moeten worden opgetild, op hun voeten moeten worden gezet en hun ziel moeten worden hersteld.
6. **Hij leidt mij in het spoor van de gerechtigheid.** Als schapen aan hun lot worden overgelaten, zullen ze dezelfde oude paden volgen totdat die paden sporen worden. Ze zullen dezelfde gebieden begrazen totdat ze zijn geruïneerd en de grond vervuilen met ziekten en parasieten. We moeten mensen uit hun sleur leiden, langs paden die leiden naar leven en gezondheid. Terwijl elk individu voor God verantwoordelijk is voor hoe hij zijn leven leidt, zal een leider verantwoordelijk zijn voor hoe hij de schapen heeft geleid. Grote leiders brengen mensen van het ene punt naar het andere op het pad van gerechtigheid. Of het nu gaat om counseling, prediking of het leiden van een bijeenkomst, het doel van de leider is om mensen ergens naartoe te brengen – hen te leiden op paden van gerechtigheid. Er is een stroming die denkt dat als we gewoon het Woord prediken, mensen zullen veranderen, maar ik geloof dat dit niet voldoende is. Bij het prediken moeten we mensen helpen 'een voorkeurstoekomst te zien', in hen een verlangen naar verandering creëren en hen vervolgens laten zien hoe ze daar kunnen komen. Goddelijke leiders moeten een hoge achting hebben voor rechtvaardigheid en een compromisloze houding ten opzichte van zonde, daarom zijn ze in staat om mensen voor te leven, te prediken en toe te rusten om rechtvaardig te leven.
7. **Omwille van Zijn Naam.** Er is een oud gezegde: 'De zon (Zoon) schijnt niet als de sterren uit zijn'. God is niet op zoek naar supersterren, dat wil zeggen naar mensen die glorie voor zichzelf willen nemen. Integendeel, Goddelijke leiders zijn degenen wiens hart het is om Glorie aan God te brengen, om de naam van Jezus hoog te tillen en mensen naar Hem te wijzen.
8. **Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood,** ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij. Schapen zouden in de zomer naar bepaalde gebieden worden gebracht en vervolgens dichterbij huis worden gebracht naarmate de winter naderde. Omdat de weilanden op de heuvels lagen, ging de terugreis vaak gepaard met reizen door een vallei. We ervaren allemaal valleitijden, winterseizoenen, enz. en een goede leider zal helpen om de schapen op dergelijke momenten aan te moedigen en hen aan te sporen om de reis naar de bestemming voort te zetten. Zo'n bemoediging doe je niet van veraf, maar door bij de schapen te zijn: als ze door het dal lopen, ben je bij hen.
9. **Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.** Een herder kon zijn stok op verschillende manieren gebruiken. Het was het belangrijkste wapen dat werd gebruikt om de schapen te verdedigen. Het werd ook gebruikt om een schaap te corrigeren wanneer het van het juiste pad afdwaalde. De stok werd ook gebruikt om de schapen te tellen en te onderzoeken (Ezech. 20:37) – om de toestand van de schapehuid nauwkeurig te onderzoeken toen deze de wol scheidde. Leiders moeten de toestand van de schapen die onder hun hoede worden geplaatst onderzoeken en kennen. De staf daarentegen werd gebruikt om schapen samen te brengen (bijvoorbeeld een lam naar zijn moeder) of om een schaap naar de herder te trekken. Het wordt gebruikt om

schapen voorzichtig te begeleiden, of zelfs gewoon om een schaap aan te raken om het te laten weten dat de herder er is. Een leider moet weten wanneer en hoe hij elk van deze tools vakkundig moet gebruiken. Zoals de Schrift ons vertelt: "Weerleg, bestraf, vermaan" (2 Tim. 4:2).

10. **U maakt voor mij de tafel gereed voor de ogen van mijn tegenstanders.** Hier wordt de Goede Herder erkend voor het eren van de Psalmist. Dat een koning iemand uitnodigde om met hem te eten, werd als de grootste eer beschouwd. Leaders moeten degenen zijn die de schapen eren. Het is gemakkelijk om kritisch te worden, om naar fouten en zwakheden te kijken, maar we moeten degenen zijn die zien met de ogen van Jezus. We moeten zien wat een mens in Christus kan worden en hen helpen dit te worden.
11. **U zalft mijn hoofd met olie.** Zalfolie is een soort of beeld van de Heilige Geest. Bij het prediken, aanbidden, bidden, adviseren of dienen in welke hoedanigheid dan ook, moeten we mensen van de Geest zijn. We zijn niet geroepen om grote redenaars, bekwame muzikanten, geestelijke goeroes of verspreiders van goed advies te zijn! Zonder de Geest zullen we een verloren strijd voeren. Als wij, als leaders, echter degenen kunnen zijn van wie de Geest stroomt, zullen we leven, genezing en vrijheid brengen aan degenen die we leiden.
12. **Mijn beker vloeit over.** Als we goed leiden en dienen in de kracht van de Geest, dan zal er een overloop zijn in het leven van degenen die we leiden. Zij worden op hun beurt degenen die anderen dienen, die een overloop hebben waaruit anderen zullen ontvangen. Kerken spreken vaak van een 'priesterschap van alle gelovigen', wat waar is, maar we moeten mensen eigenlijk voorbereiden op het ambt en ze er vervolgens in loslaten als we die realiteit gerealiseerd willen zien.
13. **Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen, al de dagen van mijn leven.** Een schaap dat de zorg van een deskundige herder heeft, zal tevreden zijn, zich veilig voelen en vol geloof zijn. Deze geloofsbelijdenis wordt gedaan door een man die weet dat de Goede Herder zorg, voorziening, bescherming, leiding, bemoediging en, waar nodig, discipline biedt. Dit is een man die niet wordt 'gemanaged', noch als een project wordt behandeld, maar liefdevol wordt geleid naar de volheid van het leven die God voor hem bedoeld heeft. Op dezelfde manier zijn we geroepen om geen managers te zijn, maar leaders die Gods kudde liefhebben en verzorgen.
14. **Ik zal in het huis van de Heere blijven tot in lengte van dagen.** Een leider moet altijd de eeuwigheid in gedachten hebben. God is meer bezig met onze eeuwige staat dan met onze kortstondige comfort. Het is een ontvucherende gedachte dat de daden en woorden van een leider eeuwige gevolgen hebben. Dat is waarom de Schrift ons vertelt dat we niet allemaal leraren moeten willen zijn en dat leraren dubbel verantwoordelijk zullen worden gehouden.

1 Korinthe 13

Deze passage is de definitieve beschrijving van de liefde. Zonder liefde ben ik niets. Liefde is de drijvende kracht achter alles wat we als leaders doen, zowel liefde voor Jezus als voor Zijn volk. Wanneer een leider zijn liefde voor het volk verliest, moet Hij voor God komen en het opnieuw vinden, omdat een leider zonder liefde snel controlerend, manipulatief, onzeker en ineffectief wordt. Als we 1 Korinthe 13 bestuderen, kunnen we leren hoe Bijbelse liefde eruit ziet en hoe het de manier waarop we leiding geven verandert.

Liefde is:

1. **Geduldig.** Geduld is een essentieel kenmerk van een leider. Mensen reageren vaak niet zo snel als we zouden willen: ze kunnen vaak niet luisteren of niet gehoorzamen of ze kunnen vast komen te zitten in nutteloze of zondige patronen in hun leven, die gemakkelijk een bron van frustratie kunnen worden voor degenen die hen leiden. We kunnen nooit leiden uit frustratie. Hoewel we nooit compromissen kunnen sluiten over waarheid of Koninkrijkswaarden, moeten we ons realiseren dat mensen op reis zijn en dat er een proces van heiliging is. We moeten mensen liefdevol en geduldig op dit pad leiden en ons herinneren hoe geduldig God met ons is geweest.

"De grootste zonde van leiderschap is ongeduld" Henry Blackaby.

2. **Vriendelijk.** We dienen een vriendelijke God, een God van genade en barmhartigheid. Een God die welwillend is en wiens goedheid, zo vertelt de Schrift ons, ons tot bekering brengt (Rom 2:4). De context van dit vers is in relatie tot de barmhartigheid van God, dat hoewel we eeuwige straf verdienen, Hij ons de gelegenheid heeft gegeven om ons te bekeren en vergeving te ontvangen. Degenen die wij leiden, moeten weten dat hun leiders benaderbaar zijn en barmhartigheid aan hen zullen tonen; en dat zij hen zullen wijzen op bekering en vergeving. Gods leiders moeten Zijn vriendelijkheid weerspiegelen.
3. **Schept niet op, is niet trots.** Hoogmoed wordt de erfzonde genoemd, omdat het de ondergang van Lucifer was. Elke poging van de mens om van God de heerlijkheid te ontnemen die rechtmatig van Hem is, is niet minder zonde dan dat. Als we iets in God bereiken, is dat vanwege Zijn genade en Zijn kracht die door ons heen stroomt, en de heerlijkheid behoort Hem toe. Zoals Fil. 2 duidelijk stelt, moeten we de houding hebben van Christus Jezus die Zichzelf vernederde.

"Als er dan enige bemoediging is in Christus, als er enige troost is van de liefde, als er enige gemeenschap is van de Geest, als er enige innige gevoelens en ontfermingen zijn, maak dan mijn blijdschap volkomen, doordat u eensgezind bent, dezelfde liefde hebt, één van ziel bent en één van gevoelens. Doe niets uit eigenbelang of eigendunk, maar laat in nederigheid de een de ander voortreffelijker achten dan zichzelf. Laat eenieder niet alleen oog hebben voor wat van hemzelf is, maar laat eenieder ook oog hebben voor wat van anderen is. Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, Die, terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden. En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood." (Fil 2:2-8).

4. **Handelt niet ongepast.** Dit spreekt grotendeels van op een gepaste manier handelen en niet beledigend zijn. Hoewel we erkennen dat de evangelieboodschap op zichzelf voor sommigen een belediging zal zijn, moeten we ervoor zorgen dat ze niet worden afgeschrikt door wat we doen, maar dat Jezus de rots van belediging is, niet wij.
5. **Zoekt niet haar eigen belang.** Leiders dienen het volk. De mensen mogen niet worden gebruikt voor de vooruitgang, het comfort, het ego of het financiële gewin van de leider. Leiders moeten Christus vertegenwoordigen die Zijn leven voor de schapen heeft gegeven.
6. **Is niet snel boos.** Gematigd zijn is een vereiste voor zowel oudsten als diakenen. Dit betekent in wezen dat je evenwichtig moet zijn; niet gemakkelijk je geduld verliezen (en, stel ik voor, emotioneel stabiel zijn). Het is niet moeilijk in te zien waarom een leider evenwichtig moet zijn. Een leider mag nooit op zo'n manier op een omstandigheid reageren dat emoties het oordeel vertroebelen, omdat we geroepen zijn om degenen te zijn die op elke situatie reageren zoals Christus dat zou doen.

7. **Denkt geen kwaad.** Dit kan een van de moeilijkste kenmerken van liefde zijn om te ontwikkelen en in te leven. Onze natuurlijke neiging is vaak om het verleden ter sprake te brengen wanneer we omgaan met de tekortkomingen van mensen, maar nogmaals, we moeten onze hemelse Vader goed vertegenwoordigen. De Bijbel vertelt ons dat God onze zonde niet tegen ons houdt als we ons eenmaal hebben bekeerd (Jes. 43:25 enz.). Wijsheid dicteert dat dit niet alleen betekent dat we een zonde vergeten, in sommige contexten (misschien moet er restitutie plaatsvinden: juridische gevolgen, enz.), Maar het betekent wel dat mensen niet bang hoeven te zijn om hun leiders te benaderen met hun tekortkomingen.
8. **Verblijdt zich niet over de ongerechtigheid.** Het lijkt erop dat dit voor de hand ligt en misschien is het dat ook wel. Toch moeten we mensen zijn die geen compromissen sluiten met de zonde, het verontschuldigen of huisvesten. Bovendien mogen we ons nooit verheugen in het falen van een ander. 'Schadenfreude' is een woord dat 'plezier ontlene aan andermans ongeluk' betekent. Het is eng dat dit vaak genoeg gebeurt dat er een woord is om het te beschrijven! We moeten begrijpen dat een overwinning voor één iemand, een overwinning is voor iedereen en een mislukking voor één iemand, een mislukking voor iedereen (1 Kor. 12:24-26).
9. **Verheugt zich over de waarheid.** Jezus is de waarheid (Joh. 14:6). Verheugen in waarheid is verheuging in Hem. Het is de waarheid die ons bevrijdt (Joh. 8:32) en licht werpt op donkere plaatsen; en het is de Heilige Geest die ons in alle waarheid leidt (Joh. 16:13). Ondanks dit alles kan het moeilijk zijn om je soms te verheugen in de waarheid, want zoals we vaak hebben gezegd: de waarheid doet pijn, daarna bevrijdt het je. Wanneer we ons in een positie bevinden waarin we een harde waarheid aan een persoon moeten communiceren, moeten we er niet voor terugdeinzen om dit te doen, maar we moeten het met liefde doen. Zoals het gezegde luidt: waarheid zonder liefde is wreedheid, maar liefde zonder waarheid is sentimentaliteit.
10. **Bedekt alle dingen.** Herders zijn verantwoordelijk voor de toestand van de schapen. De schapen moeten worden beschermd tegen pijn die hen kan overkomen: tegen wolven, tegen vijanden en soms zelfs tegen zichzelf.
11. **Gelooft alle dingen.** Dit betekent in wezen dat je het beste van een persoon gelooft. Het is onnodig te zeggen dat er momenten zijn waarop een zekere mate van vertrouwen moet worden onthouden (we staan bijvoorbeeld niemand met een geschiedenis van kindermisbruik toe om met onze kinderen te werken). Maar we moeten er wel op vertrouwen dat als iemand zich onderwerpt aan het hoofdschap van Christus, Hij het werk zal voltooien dat Hij begon (Fil. 1:6). Hoewel we wijs moeten zijn, moeten degenen die we leiden het gevoel hebben dat we aan hun kant staan, dat we voor hen zijn en dat we het beste van hen geloven.
12. **Hoopt alle dingen.** Aan het einde van het hoofdstuk in 1 Kor. 13 spreekt Paulus over drie dingen die eeuwig zijn: geloof, hoop en liefde. Als we ervoor kunnen zorgen dat we deze drie deugden in ons leiderschap vasthouden, zullen we enorme vruchten zien in het leven van degenen die we leiden. Mensen komen vaak naar ons toe zonder hoop en soms zonder geloof. Het is onze verantwoordelijkheid om hen naar een plaats van hoop te brengen, ongeacht hun huidige omstandigheden. Dit kunnen we nooit doen als we zelf geen geloof kunnen vinden en als we geen mensen van hoop kunnen zijn.
13. **Verdraagt alle dingen.** Het is zo gemakkelijk om in de verleiding te komen om mensen op te geven als ze hebben gefaald, vooral als ze herhaaldelijk falen. Toch faalt liefde NOOIT. Zelfs als we iemand hebben moeten disciplineren en 'overleveren aan Satan' volgens 1 Kor. 5, gaat de liefde door. In feite is discipline zelf een daad van liefde, het is verlossend, met de bedoeling om mensen hersteld te zien.

AMBTEN IN DE KERK

In dit gedeelte zullen we kijken naar de ambten in de kerk die in Gods Woord zijn voorgeschreven. De Schrift erkent slechts twee ambten binnen de plaatselijke kerk: oudsten en diakenen. Ik zal eerst uitgebreid kijken naar oudsten (wat ze zijn en wat ze doen) en dan hetzelfde doen voor diakenen.

A. Oudsten

Er zijn drie woorden in het Nieuwe Testament die hetzelfde ambt beschrijven en vrijwel uitwisselbaar zijn. Dit zijn:

- Presbuteros: vertaald als oudste
- Episkopos: vertaald als opziener (of bisschop)
- Poimén: vertaald als herder (of pastor)

We zien ze allemaal, bijvoorbeeld in 1 Petrus 5:1-2 waar elke term wordt gebruikt in verband met hetzelfde ambt.

Driscoll pikt dit op en geeft de volgende definitie van oudsten:

Oudsten zijn de mannelijke leiders van de kerk die in het hele Nieuwe Testament synoniem pastors, bisschoppen en opzieners worden genoemd. Hoewel de verschillende woorden door elkaar worden gebruikt, verwijzen ze elk naar een ander aspect van dezelfde rol in hetzelfde ambt. Als oudste heeft een man rang en gezag om een kerk te regeren en te besturen. Als bisschop heeft hij de verantwoordelijkheid tegenover God om een kerk te regeren en te beschermen. Als predikant heeft hij de grote eer om voor christenen te zorgen en niet-christenen te evangeliseren. Als opziener heeft hij tegenover God de verantwoordelijkheid om de kerk te leiden en te leiden" (On Church Leadership. A Book You'll Actually Read. Pg 14).

Op pagina 19 vervolgt hij:

"Een oudste is niet iemand die een helper is, die veel werk voor de kerk doet, want dat is de definitie van een diaken. Een oudste is eerder een leider die andere leiders opleidt om verschillende aspecten van de kerk te leiden. Daarom zou niemand een oudste moeten zijn, tenzij hij mensen effectief kan opleiden om niet alleen volwassen christenen te zijn, maar ook volwassen christelijke leiders die anderen opleiden.

Hij categoriseert oudsten in drie hoofdgroepen, waarbij elke individuele oudste een of meer van deze rollen binnen het team draagt. Samen vervullen zij de ambten die de bediening van Jezus Zelf vormden:

- **Profeet:** sterk in visie, studie, prediking en onderwijs, leer en in het oproepen van mensen tot bekering.
- **Priester:** meelevend, pastoraal, barmhartig, liefdevol.
- **Koning:** administratie, planning, middelen maximaliseren, plannen uitvoeren.

Het is onnodig te zeggen dat we een mix van alle drie deze nodig hebben, omdat elke zwakheden heeft die door de anderen worden gedekt.

In het Oude Testament zaten de oudsten aan de poorten van een stad waar ze zouden regeren wie er binnen mocht komen; oordeel vellen over zaken die de burgers van die stad aangaan, en wetten interpreteren. Elke stad zou zijn oudsten hebben die de zaken van hun eigen stad zouden regelen. Dit is een beeld van oudsten in de kerk. We zien in de Schrift dat er in elke stad een kerk was, bestuurd door oudsten.

Oudstenschap is uitsluitend mannelijk, zoals we al hebben gezegd, de redenen daarvoor zullen we afzonderlijk bekijken.

Nu we hebben gekeken naar wat een oudste is, in termen van definitie, laten we in enig detail kijken naar de Bijbelse kwalificaties voor leiders in Gods kerk. Om Driscoll nogmaals te citeren:

"Menselijk leiderschap in de kerk is weinig meer dan gekwalificeerde christenen die Jezus volgen en andere mensen aanmoedigen om hen te volgen zoals zij Jezus volgen. Daarom moeten kerkleiders goede schapen zijn die hun Opperherder Jezus volgen voordat ze geschikt zijn om herders te zijn die een van zijn schapen leiden. Dit is voor een groot deel wat Paulus bedoelde toen hij christenen in verschillende lokale kerken vertelde om 'navolgers van mij te zijn, zoals ik nvaolger van Christus ben. (1 Kor. 11:1)" (On Church Leadership. A Book You'll Actually Read. Pg 12).

We moeten voorzichtig zijn, want het is opmerkelijk gemakkelijk om drie aspecten van iemands opmaak te verwarren wanneer we ze overwegen voor leiderschap. Dit zijn:

1. **Karakter.** Dit zijn de mentale en morele kwaliteiten die kenmerkend zijn voor een individu of de 'onderscheidende aard van iets'. Er is gezegd: "Iedereen probeert dit ding genaamd Karakter te definiëren. Het is niet moeilijk. Karakter is doen wat goed is als niemand kijkt." Karakter is wat een leider in Gods Koninkrijk kwalificeert. Karakter is niet te verwarren met charisma.
2. **Charisma.** Dit is de dwingende aantrekkelijkheid of charme die toewijding bij anderen kan inspireren. Hoewel het vaak gunstig is voor een leider om charisma te hebben, moet dit niet worden verward met karakter of inhoud. Het kan vaak huidiep zijn.
3. **Charismata.** Dit zijn de geestelijke gaven (letterlijk 'genadestukjes') die een mens kan hebben. Hoewel we ervoor moeten zorgen dat een mens begenadigd is om een bepaalde functie te vervullen, is een dergelijke begaafdheid onafhankelijk van karakter. Als genadegeschenk is het onverdiend en is het onherroepelijk en kan een persoon erin opereren ondanks karakterfouten of zwakheden. Bovendien zorgt kracht in de ene gave niet voor kracht in een andere. Een aantal mannen die begaafd zijn in tekenen en wonderen zijn bijvoorbeeld in de fout gegaan in de verkeerde overtuiging dat dergelijke daden bevestigen dat hun leer juist is.

B. De kwalificaties van oudsten

Nu we duidelijkheid hebben over deze termen, laten we eens kijken naar twee passages uit de Schrift die rechtstreeks spreken over de kwalificaties van oudsten.

"Dit is een betrouwbaar woord: als iemand verlangen heeft naar het ambt van opziener, begeert hij een voortreffelijk werk. Een opziener nu moet onberispelijk zijn, de man van één vrouw, beheerst, bezonnen, eerbaar, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen, niet verslaafd aan wijn, niet vechtlustig, niet uit op schandelijke winst, maar welwillend, niet strijdlustig en zonder geldzucht. Hij moet goed leiding geven aan zijn eigen huis, zijn kinderen onderdanig houden, in alle waardigheid. Want als iemand niet weet hoe hij leiding

moet geven aan zijn eigen huis, hoe zal hij voor de gemeente van God zorg dragen? Hij mag geen pasbekeerde zijn, opdat hij niet verwaand wordt en daardoor onder het oordeel van de duivel valt. Hij moet ook een goed getuigenis hebben van buitenstaanders, opdat hij niet in opspraak komt en in een strik van de duivel terechtkomt.” (1 Tim 3:1-7).

“Om die reden heb ik u op Kreta achtergelaten, opdat u verder in orde zou brengen wat nog ontbrak, en van stad tot stad ouderlingen zou aanstellen, zoals ik u opgedragen heb. Zo iemand moet onberispelijk zijn, de man van één vrouw, gelovige kinderen hebben, die niet te beschuldigen zijn van losbandigheid of opstandigheid. Want een opziener moet onberispelijk zijn, als een beheerder van het huis van God, niet eigenzinnig, niet opvliegend, niet verslaafd aan wijn, niet vechtlustig, niet uit op oneerlijke winst, maar gastvrij, goedwillend, bezonnen, rechtvaardig, heilig, beheerst, iemand die zich houdt aan het betrouwbare woord, dat overeenkomstig de leer is, zodat hij bij machte is anderen te bemoedigen door het gezonde onderwijs en ook de tegensprekers te weerleggen.” (Titus 1:6-9).

Er zijn een aantal overlappings in de lijst die door deze passages wordt geboden, maar als we ze combineren, zien we het volgende met betrekking tot oudstenschap:

1. **Verlangen naar oudstenschap is verlangen naar een nobele taak.** Het verlangen naar oudstenschap is daar een kwalificatie van. Er moet een verlangen zijn om te dienen en de verantwoordelijkheid van een oudste op zich te nemen voordat iemand in deze rol kan functioneren. Dit verlangen moet een goddelijk verlangen zijn om te dienen, niet een egoïstische ambitie of verlangen om 'heer en meester te zijn over' anderen. Zoals Petrus schreef:

“De ouderlingen onder u roep ik ertoe op, als mede ouderling en getuige van het lijden van Christus en deelgenoot van de heerlijkheid die geopenbaard zal worden: hoed de kudde van God die bij u is en houd daar toezicht op, niet gedwongen, maar vrijwillig; niet uit winstbejag, maar bereidwillig” (1 Petrus 5:1-2).

2. **Onberispelijk.** Verwijt spreekt van kritiek, afkeuring of teleurstelling. Natuurlijk hoeft een oudste niet perfect te zijn (want dan zouden er geen oudsten zijn!) maar hij moet een man zijn die een voorbeeldig leven leidt. Een prachtig voorbeeld is Jakobus die van de tempeltop werd gegooid en vervolgens werd doodgeslagen. Hij kreeg de bijnaam 'De Rechtvaardige' vanwege zijn deugdzzaamheid. Er wordt gezegd dat zelfs zijn vijanden geen fout konden vinden in zijn acties.
3. **De man van één vrouw.** Het eerste punt dat hier moet worden gemaakt, is dat oudstenschap wordt beschreven als mannelijk (merk op dat er niet de partner van één echtgenoot staat). Ten tweede zou een nauwkeuriger vertaling 'een één vrouws man' zijn. Er zijn verschillende meningen over de vraag of dit een man diskwalificeert die gescheiden is, hoewel het natuurlijk een man met meerdere vrouwen zou uitsluiten! Er is een verscheidenheid aan meningen over de vraag of een gescheiden man een oudste kan zijn, en er is hier geen ruimte om in te gaan op een diepgaand onderzoek. We moeten echter misschien opmerken dat deze kwalificaties betrekking hebben op het huidige karakter, niet op mislukkingen uit het verleden en dat echtscheiding en hertrouwen een complexe en veelzijdige kwestie is. Een mogelijke manier om hiermee om te gaan is dat als een man gescheiden is, er op zijn minst een onderzoek moet worden gedaan naar de redenen die tot die scheiding hebben geleid en of er consequenties zijn aan datgene wat hem zou beïnvloeden om de kerk naar de toekomst te leiden.
4. **Bezonnen.** Een oudste moet evenwichtig zijn en niet vatbaar zijn voor extreem gedrag.
5. **Beheerst.** Een oudste die zichzelf niet kan beheersen, kan anderen niet leiden.

6. **Eerbaar.** Hij moet 'van goed gedrag' of 'bescheiden' zijn. Met andere woorden, een oudste kan niet vatbaar zijn voor schuin gedrag. Dit betekent niet dat iemand zich in gedrag niet kan conformeren aan de culturele verwachtingen van bepaalde segmenten van de samenleving, maar dat hij niet op zo'n manier handelt dat hij de boodschap van het Evangelie belemmert. Je zou natuurlijk kunnen zeggen dat David handelde in een 'nietswaardig' of onwaardig gedrag bij het dansen voor de Heer (2 Sam. 6:14), maar hij handelde niet op een manier die in strijd was met de cultuur van het Koninkrijk. Oudsten moeten, door het voorbeeld, gedrag vertonen dat onze Koning behaagt, of dat nu in vergaderingen is of in het 'dagelijks leven'.
7. **Gastvrij.** Dit wordt gedefinieerd als het warm en genereus ontvangen of behandelen van gasten of vreemden. Een oudste ziet de kerk als familie en erkent dat het zijn verantwoordelijkheid is om mensen in het leven van het gezin te betrekken en dit te doen zonder vooroordelen of vriendjespolitiek (Jak. 2:1-4).
8. **Bekwaam om te onderwijzen/** zich te houden aan het Woord/Instructie in gezonde doctrine/te weerleggen. Dit spreekt van meer dan alleen het vermogen om informatie te geven. Het spreekt over het dragen van het gezag om de juiste leer in het leven van de kerk vast te stellen. In een tijd waarin we omringd zijn door vele vreemde en gevaarlijke doctrines, moeten de oudsten in staat zijn om de schapen te beschermen. Ze moeten in staat zijn om vast te houden aan degelijke Bijbelse leringen en praktijken, en om in staat te zijn om elke valse doctrine die in het leven van de kerk komt, competent en overtuigend tegen te gaan. Het zou onjuist zijn om te denken dat oudsten de schapen toegang moeten geven tot elke lering en dan zelf moeten beslissen wat acceptabel is. Door de hele Schrift heen wordt aangetoond dat het de verantwoordelijkheid van het oudstenteam is om de schapen te beschermen tegen misleiding: als u dit niet doet, zal dit leiden tot veel schade aan de kerk en aan veel individuen. Inderdaad, een groot deel van het Nieuwe Testament is gewijd aan het weerleggen van valse leringen. De apostelen waren niet terughoudend om wat zij als ketterij zagen te veroordelen en de kerk te waarschuwen om de leringen van bepaalde mensen te vermijden, die ze zelfs bereid waren te noemen (1 Tim. 1:20; 2 Tim. 4:14).
9. **Niet verslaafd aan wijn.** Hoewel het vanzelfsprekend is dat een oudste geen alcoholist mag zijn, denk ik dat het eerlijk is om te zeggen dat we dit kunnen interpreteren als 'geen verslavingen hebben', en niet te breed van het doel zijn. Een oudste moet controle kunnen hebben over de 'verlangens van het vlees' (Gal. 5:16-26). Hij mag door niets anders dan Christus worden beheerst, niet door wijn, drugs, voedsel, tv, computerspelletjes, internet, sport, enz. Het is interessant dat in de Schrift vaak soberheid en waakzaamheid met elkaar verbonden zijn. Als de 'wachters' moeten oudsten nuchter blijven en in staat zijn om aan hun verplichtingen te voldoen. Ezech. 33:6 geeft een strenge waarschuwing aan wachters die falen in hun verantwoordelijkheid om het volk te beschermen.
10. **Niet vechtlustig maar zachtaardig.** Dit gaat verder dan fysiek geweld. Een oudste moet een zachtaardige geest hebben en hij moet benaderbaar zijn (2 Tim. 2:24). Er is echter een verschil tussen een vredebewaarder en een vredestichter. Oudsten zijn niet geroepen om conflicten te vermijden of te voorkomen, ze zijn geroepen om conflicten op te lossen, om ware vrede te brengen. Soms is conflict onvermijdelijk in leiderschap en een Goddelijke leider zal dit niet uit de weg gaan. Hij zal werken aan het maken van ware vrede en niet het houden van 'valse vrede' uit angst voor confrontatie.

11. **Niet uit op discussie.** In 2 Tim. 2:23 en Titus 3:9 waarschuwt Paulus voor het zich overgeven aan zinloze controverses. Oudsten moeten onderscheiden wanneer het nodig is om te discussiëren/debatteren of vechten voor een waarheid en wanneer ze 'slapende honden moeten laten slapen'. Bovendien moet de prioriteit van een oudste altijd zijn om mensen in de waarheid te brengen, in plaats van een discussie te winnen of gelijk te hebben.
12. **Geen liefhebber van geld.** Het is onmogelijk om zowel God als geld te dienen (Mattheüs 6:24). Als dienaar van Jezus Christus en Zijn kerk moet een oudste vrij zijn van de verleiding om beslissingen te nemen en mensen te leiden vanuit een motief van materialisme. Een oudste mag bijvoorbeeld niet op zo'n manier dienen dat hij degenen die een belangrijke financiële bijdrage leveren aan het leven van de kerk niet mishaaft. Een oudste moet vrij zijn van de verleiding om het kerkelijk leven te adviseren, te prediken of te beheren op een manier die op persoonlijke titel materieel voordeel oplevert. Natuurlijk weten we dat een arbeider zijn loon waard is (1 Tim. 5:18) en een oudste die goed werkt, zou een financiële beloning moeten ontvangen, maar dergelijke beloningen mogen niet de motivatie zijn voor bediening of een beïnvloedende factor daarin. Een oudste moet gemotiveerd worden door liefde en een verlangen om te dienen. Bovendien moet een oudste het voorbeeld geven aan gelovigen in alle dingen, inclusief trouw met de middelen die God hem heeft toevertrouwd, en gehoorzaamheid aan zaken als tienden en vrijgevigheid. Merk op dat liefde voor geld zou resulteren in een gebrek aan geven en een gebrek aan vrijgevigheid, en daarom zo'n man zou diskwalificeren van de rol van oudste.
13. **Goed leidinggeven aan zijn eigen huishouden.** De kerk is een 'huisgezin van geloof', als een mens niet trouw kan zijn met de kleine (zijn directe familie) hoe kan dan van hem worden verwacht dat hij trouw is aan de grote (de kerkelijke familie)? Hij moet een man zijn die zijn vrouw en kinderen liefheeft en leidt, evenals alle mensen en bezittingen waarover hij is gezorgd.
14. **Onderdanige/gelovige/trouwe kinderen.** Het woord dat hier soms met 'geloven' wordt vertaald, kan ook als 'trouw' worden weergegeven. Wij geloven niet dat een man wordt gediskwalificeerd voor het oudstenschap als zijn kinderen opgroeien tot ongelovigen. Zelfs een volmaakte vader kan zijn kinderen zien afdwalen (Jezus verloor Judas; God als Vader van Israël zag hen herhaaldelijk in afvalligheid vervallen). Wat we wel kunnen zeggen, is dat de vrucht van de manier waarop hij ouder is geworden, meestal duidelijk is in het leven en de houding van zijn kinderen. Als ze opstandig en respectloos zijn, kan dit vaak worden toegeschreven aan een gebrek aan begeleiding en discipline. Hoewel elk kind vrij is om zijn eigen keuzes te maken, als alle kinderen van een man opstandig zijn, zou dit vraagtekens moeten oproepen over zijn vermogen om een 'vader' te zijn in het huishouden van God. We zouden elk geval afzonderlijk moeten bekijken, bijvoorbeeld als een man Christus pas op latere leeftijd ontvangt wanneer zijn kinderen al zijn uitgegroeid tot respectloze en rebelse volwassenen, hoeft dit hem niet noodzakelijkerwijs te diskwalificeren.
15. **Geen recente bekeerling.** Nogmaals, we hebben een flexibele en door de Geest geleide benadering nodig, omdat het moeilijk is om te definiëren wat een 'recente' bekeerling is. Het principe dat hier moet worden gevolgd, lijkt meer verband te houden met geestelijke volwassenheid en een ontwikkelde staat van dienst van trouw, liefde en nederigheid.
16. **Goed aanzien bij buitenstaanders.** Het karakter van een man moet niet alleen worden gezien als hij in de kerk is. We moeten naar zijn gezinsleven kijken, zoals we al hebben gezien, maar we moeten ook naar zijn werkleven en zijn sociale leven kijken. Gedraagt hij zich op dezelfde manier tegenover zijn niet-geredde collega's als hij doet met zijn kerkvrienden? Is hij een goede werknemer of een eerlijke zakenman? Werkt hij hard en leidt hij een integer leven? Weten mensen dat hij een gelovige is, deelt hij zijn geloof? Dit zijn allemaal vragen die aan een individu

moeten worden gesteld voordat hij op het oudstenschap wordt gebracht. Als het geldig is om een referentie te vragen aan een vorige werkgever voordat je iemand aanwerft voor een seculiere baan, is het dan niet ook geldig wanneer je iemand wijdt tot oudste?

17. **Niet arrogant.** Nederigheid is een essentiële eigenschap van een goddelijke leider.
18. **Een liefhebber van het goede/oprechte/heilige.** Heiligheid is een positieve eigenschap, het bestaat niet uit dingen die we niet doen (bijvoorbeeld niet roken, niet drinken, niet vloeken etc. maakt ons niet heilig). We handelen op een bepaalde manier omdat we heilig zijn gemaakt, en een leider moet dit laten zien door het goede voorbeeld te geven. Hij gedraagt zich op een goede, morele, oprechte manier, niet omdat hij 'moet' en niet om te proberen 'religieuze hemelpunten te verdienen', maar een oudste gedraagt zich op een Goddelijke manier omdat hij een 'liefhebber van het goede' is: hij houdt ervan God te behagen en erkent dat Gods wegen goede vruchten voortbrengen die tot in de eeuwigheid duren.
19. **Gedisciplineerd.** Paulus schreef over het belang van discipline (1 Kor 9:24-27) want hij wist dat een gebrek aan zelfdiscipline kon leiden tot diskwalificatie van de race. Een volgeling van Jezus zijn betekent jezelf onderwerpen aan discipline (als we onszelf niet disciplineren, zal onze liefhebbende Vader het doen, Hebr. 12:8) zoals we geroepen zijn om discipelen te zijn. We moeten gedisciplineerd zijn met onze tijd, onze gedachten, onze emoties en onze acties. Een oudste moet het goede voorbeeld geven in de geestelijke disciplines zoals gebed, aanbidding, het bestuderen van het Woord, geven, vasten etc.

"Drie dingen zijn opmerkelijk aan deze lijst. Ten eerste gaat de lijst echt over mannen die goede christenen zijn, ervan uitgaande dat goede christenen goede voorgangers zullen zijn. Dit is merkwaardig omdat te veel predikanten niet erg goede christenen zijn. Ten tweede zijn de kwalificaties voor een predikant voor een groot deel niet gebonden aan zijn werk in de kerk, maar eerder aan de vraag of hij al dan niet een goede voorganger is geweest in zijn huis met zijn gezin en in zijn wereld met zijn burens en collega's; te veel predikanten zijn goede voorgangers ten koste van goede echtgenoten, vaders, burens en dergelijke. Ten derde, het vaststellen of een man daadwerkelijk aan deze criteria voldoet, vereist relationele tijd in de gemeenschap gedurende een lang seizoen, omdat de lijst gaat over het tellen van karakter, wat moeilijker is dan het tellen van stenen, zoals een voorganger heeft geksterend" (On Church Leadership. A Book You'll Actually Read. Pg 16).

Natuurlijk kan een man aan al deze kwalificaties voldoen en niet geroepen worden om oudste te zijn. Oudsten worden niet zelf benoemd, noch worden ze benoemd door commissies of gemeentestemmen. Ze worden geroepen door Jezus Christus en erkend door mensen. Paulus vertelt oudsten dat "de Heilige Geest jullie tot opzieners heeft gemaakt" (Handelingen 20:28). De wijding tot oudstenschap is een erkenning van waartoe een mens geroepen is, en tot op zekere hoogte, wat hij al in de kerk doet (hoewel met de wijding een zalving komt om hem toe te rusten om effectiever te zijn in deze roeping).

Een dergelijke erkenning moet komen van het bestaande oudstenteam, in het bijzonder de leider van dat team, vaak met de inbreng en het advies van een apostolische figuur die in die kerk werkt.

C. De taken en verantwoordelijkheden van oudsten

Dit zijn de kwalificaties voor oudstenschap – maar wat doen oudsten in het leven van de kerk?

De taken en verantwoordelijkheden van oudsten worden in de Schrift als volgt opgesomd:

1. Gebed en studie van het Woord.
2. Regeren/leiden/besturen/managen van de kerk, het op juiste wijze uitoefenen van Goddelijke autoriteit en macht.
3. Goede rentmeesters van financiën zijn.
4. Zorgen voor Gods volk (voor wie ze rekenschap zullen geven) door de schapen te voeden en te beschermen.
5. Voorbeeldige levens leiden.
6. De Bijbel correct onderwijzen, de juiste leer vaststellen en valse leringen bestrijden.
7. Prediking.
8. Bidden voor de zieken.
9. Werken.
10. De kerk beschermen.
11. Het bepalen van de visie/richting van de kerk.
12. Disciplineren van onberouwelijke christenen.
13. De seculiere wetten gehoorzamen als het wettelijke heersende orgaan van een bedrijf.
14. Het ontwikkelen van andere leiders en leraren.
15. Leren van elkaar.
16. Het leiden van gezamenlijke kerkbijeenkomsten.
17. Versterking van de kerk.

We weten dat we als oudsten voor God rekenschap zullen afleggen over hoe we de kerk hebben geleid (Hebr. 13:17), dus het is een verantwoordelijkheid en een voorrecht dat we zeer serieus nemen.

We begrijpen dat de kerk niet van ons is, maar van Christus en dat het in feite Hem is die Zijn kerk bouwt (Mattheüs 16:18). We zijn geroepen om Hem te vertegenwoordigen, om de mensen lief te hebben en ons leven voor hen neer te leggen, net zoals Hij dat deed. Onze rol is die van dienende leiders wiens motivatie liefde is (Lukas 10:27; 1 Kor. 13:1-3; 1 Petrus 5:1-7). Ondanks de ernst van de rol doen we dat graag en gewillig, wetende dat we door dit te doen de roeping van God in ons leven vervullen en Zijn kerk op de beste manier dienen.

D. Diaken

Het woord "diaken" komt van het Griekse woord 'diakonos', wat simpelweg "bedienen" of "dienen" betekent. De definitie van het woord geeft ons inzicht in de feitelijke rol en dagelijkse verantwoordelijkheden van een kerkdiaken. Het Griekse woord voor diaken wordt meer dan 63 keer genoemd in het Nieuwe Testament, en elke vermelding geeft ons inzicht in de oorspronkelijke rol van een diaken. Deze rol kan variëren afhankelijk van de behoeften van een bepaalde kerk, maar de functie van een diaken is om het volk van God te dienen. Het ambt van diaken wordt in het Nieuwe Testament twee keer genoemd. Beide gelegenheden hebben betrekking op oudsten, omdat de twee groepen leiders zo nauw samenwerken.

Het ambt van diaken werd in het leven geroepen om de oudsten vrij te maken om Gods wil voor de kerk te zoeken en ervoor te zorgen dat nog steeds aan de noodzakelijke behoeften van de kerk werd voldaan (Handelingen 6:2-4). Ze zouden je kunnen omschrijven als 'pastorale assistenten' omdat ze praktisch gezien hand in hand werken met de oudsten. Als oudsten de officieren van het leger van God zijn, dan zijn de diakenen de onderofficieren. Een sterk diakenenteam (diaconaat) is essentieel voor de gezondheid en het leven van een kerk.

E. Wat kwalificeert diakenen?

"De diakenen moeten evenzo eerbaar zijn, niet met twee monden spreken, niet verzot zijn op veel wijn, niet uit zijn op oneerlijke winst, en het geheimenis van het geloof vasthouden in een zuiver geweten. Ook zij moeten eerst beproefd worden; daarna mogen zij dienen, als zij onberispelijk zijn. De vrouwen moeten evenzo eerbaar zijn, geen kwaadspreeksters, beheerst, trouw in alles. De diakenen moeten mannen van één vrouw zijn, die goed leiding geven aan hun kinderen en aan hun eigen huis." (1 Tim 3:8-12).

We zien dat de kwalificaties bijna identiek zijn aan die van oudsten, behalve dat ze niet het vermogen hoeven te hebben om te onderwijzen. Diaken zijn op zich is een hoge roeping, essentieel voor het welzijn van de kerk. Dit is terug te zien in het verhaal van de keuze van de oorspronkelijke diakenen. De apostelen zeggen tegen het volk:

'Zie daarom uit, broeders, naar zeven mannen uit uw midden, van wie men een goed getuigenis geeft, vol van de Heilige Geest en van wijsheid, die wij voor deze noodzakelijke taak zullen aanstellen' (Handelingen 6:3).

Het enige opvallende verschil in de passage uit 1 Tim., is dat er 'diakenenvrouwen' worden genoemd. We moeten dit in detail bekijken.

Het Griekse woord betekent hier letterlijk vrouwen, geen echtgenotes, dus sommige vertalingen hebben "Evenzo diaconessen ...". We moeten ons daarom afvragen wat Paulus hier in gedachten had. Doelde hij op vrouwen die diakenen assisteren, vrouwen van diakenen of vrouwelijke diakenen? Welke van deze wij juist achten, zal bepalen of er een Bijbels mandaat is voor vrouwelijke diakens. Om de volgende redenen zouden we 'diaconessen' beschouwen als de nauwkeurigere vertaling, die dan alle drie die opties zou omvatten.

De redenen hiervoor zijn:

- Paulus lijkt naar sommige vrouwen in de kerk te verwijzen als diakenen, bijvoorbeeld Febe in Rom 16:1. Evenzo kunnen Maria, Tryfena, Tryfosa, Euodia en Syntyche diakenen zijn geweest.

- Als hij het over de vrouwen van diakenen had, zou hij een hogere standaard hebben gesteld voor diakenen dan voor oudsten, omdat er geen kwalificatie wordt genoemd voor oudstenvrouwen.
- Grammaticaal past het woord ook het beste bij een interpretatie dat de voorgaande lijst voor mannelijke en vrouwelijke diakenen is, terwijl de volgende lijst uitsluitend voor vrouwelijke diakenen is. Dit wordt overigens gevolgd door een volgende lijst die uitsluitend voor mannelijke diakenen lijkt te zijn.
- Vrouwen bekleden posities van leiderschap en invloed in de kerk, zelfs als dat in veel kerken beperkt is tot zondagsschool, vrouwenbediening of administratie.

Hoewel het waar is dat Paulus vrouwen eerder heeft verboden om te onderwijzen, kunnen we dit niet opvatten als een algemeen verbod op al het onderwijs of alle leiderschapsposities. Paulus zinspeelde hier specifiek op de uitoefening van gezag in termen van leer, dat is het domein van het oudstenschap (waarvan de bekwaamheid om het uit te voeren ook een vereiste is). Weinig mensen zullen suggereren dat het vrouwen verboden is om les te geven (zelfs in de zondagsschool, het huis, de school enz.), vooral omdat Priscilla (samen met Aquilla) beschreven wordt als personen met een onderwijsfunctie.

Daarom kunnen we zien dat vrouwelijke diakenen in de kerk bestonden en nog steeds zouden moeten bestaan en dat er kwalificaties voor hen zijn, net zoals er zijn voor mannelijke diakenen. Dit zijn:

- Uitsluitend vrouwelijke kwalificaties: *"moeten eerbaar zijn, geen kwaadspreeksters, beheerst, trouw in alles"* (1 Tim. 3:11).
- Uitsluitend mannelijke kwalificaties: *"de diakenen moeten mannen van een vrouw zijn, die goed leiding geven aan hun kinderen en aan hun eigen huis"* (1 Tim. 3:12).

Paulus lijkt hier aan te geven dat een mannelijke diaken het meest kwetsbaar is voor seksuele zonden en afstand doen van autoriteit in het gezin, terwijl een vrouw kwetsbaarder is voor emotionele en verbale zonden.

Interessant is dat nadat de kwalificaties zijn vermeld, twee beloningen worden genoemd voor diakenen die goed dienen-

- Een goede reputatie voor zichzelf
- Groot vertrouwen in het geloof dat in Christus Jezus is.

Er wordt ook gesteld dat een persoon moet worden getest voordat hij tot diaken wordt ingewijd. We zien deze test als volgt:

- De persoon is gedurende een bepaalde periode in de gaten gehouden en heeft trouw, karakter en een dienend hart getoond.
- Een gezonde praktijk voordat diakenen worden gewijd, is om de namen van toekomstige diakens aan de kerk bekend te maken voordat ze worden ingewijd. De kerkleden hebben dan de mogelijkheid om de oudsten op de hoogte te stellen van alles wat zo iemand kan diskwalificeren om ingewijd te worden.

F. Rol van een diaken in het lichaam

Nu we hebben gekeken naar wat een persoon kwalificeert om diaken te zijn, laten we eens kijken naar hun rol binnen het lichaam.

Diakenen zijn niet besturend. Zij ondersteunen de oudsten en nemen de last van veel van de praktische aspecten van het kerkelijk leven van hen weg (Handelingen 6:1-3). Dat wil niet zeggen dat diakenen slechts degenen zijn die praktisch helpen. We lezen in Handelingen van diakenen die in grote macht dienen (Stefanus predikte krachtig en werd gemarteld; Filippus was een machtige evangelist) en elders zien we dat diakenen een hoge functie bekleden en een grote geestelijke beloning ontvangen voor trouw (1 Tim. 3:13).

We kunnen niet precies definiëren wat diakenen in een kerk doen, omdat hun taken alles kunnen zijn wat de oudsten van hen nodig hebben om de kerk goed te laten functioneren. Door hun rol uit te voeren, stellen ze de oudsten in staat om God te vinden en Gods volk te leiden in alles wat Hij voor hen heeft.

Diakenen leiden vaak lifegroepen, hoewel niet allemaal, en sommige lifegroepen worden geleid door mensen die geen diakenen zijn. Diakenen kunnen verantwoordelijk zijn voor andere bedieningen in het leven van de kerk (de armen, de kinderen, administratie, enz.). Sommigen zijn fulltime en sommige parttime. Wat ze echter allemaal gemeen hebben, is dat ze betrouwbaar zijn gebleken en kunnen worden toevertrouwd met het leiden van anderen (2 Tim. 2:2). Zij moeten de waarden van het oudstenteam dragen en op hun beurt deze waarden aan anderen onderwijzen. Het is waarschijnlijk dat de meeste leden van de kerk dichter bij diakenen zullen staan dan bij de meeste oudsten.

Voorbeelden van het werk van onze diakenen zijn:

1. Zorgen voor de noden van de armen. Ervoor zorgen dat middelen effectief en aan de juiste mensen worden toegewezen, in overeenstemming met Bijbelse principes en de waarden van de kerk.
2. Opvolgen en verzorgen van nieuwe bekeerlingen. Bezoekers uitnodigen in huizen en hen verbinden in lifegroepen. Ervoor zorgen dat nieuwe bekeerlingen discipelen worden.
3. Het goede verloop van kerkdiensten. Inclusief het opzetten van stoelen, koffie- en thee faciliteiten, geluids- en A/V-systemen. Het schoonmaken van de locatie (ja, dit omvat toiletten), zodat bezoekers worden verwelkomd en zich comfortabel voelen. Anticiperen op en voldoen aan de behoeften van de oudsten.
4. Ervoor zorgen dat aan praktische behoeften wordt voldaan. Zoals voedsel voor zieke gezinnen, de zorg voor kinderen, etc.
5. Administratie. We hebben fulltime diakenen als persoonlijke assistenten, die toezicht houden op salarisbetalingen en -uitgaven, organisatie van evenementen, enz. Parttime diakenen zijn betrokken bij het toezicht op andere administratieve taken die moeten worden uitgevoerd.
6. We hebben diakenen die toezicht houden op kinderwerk, jongeren, multimediapresentaties en andere portfolio's in het leven van de kerk.
7. Uiteindelijk is het de rol van een diaken om te doen wat de oudsten van de kerk nodig hebben dat gedaan wordt.

Diakenen zijn een integraal onderdeel van de kerk; zonder hen zouden we niet gezond zijn. Ze zijn een vitaal radertje in de structuur van de kerk, helpen om leden te discipelen, bijeenkomsten en evenementen te faciliteren, enz. Zij moeten worden geëerd en gerespecteerd als mannen en vrouwen wier leven het waard is om te volgen en na te volgen (Hebr. 13:7).

"KOFFIE DRINKEN"

Het mandaat van elke gelovige is om discipelen te maken, niet slechts bekeerlingen. Als leiders begrijpen we het principe dat 'ik de hoeder van mijn broer ben', wat op zijn beurt betekent dat er altijd een bereidheid is geweest om in elkaars leven te spreken. Dit is vaak gedaan door een kopje koffie, vandaar de uitdrukking "koffie doen" wanneer een probleem of gebied in iemands leven moet worden aangepakt.

Dat we de noodzaak inzien en ons ervoor inzetten, maakt het niet per se makkelijk. Velen van ons hebben een hekel aan conflicten, maar het is soms een noodzakelijk gevolg van het serieus nemen van discipelschap.

"Wie een spotter bestraft, laadt schande op zich, en wie een goddeloze terechtwijst, draagt zijn schandvlek. Wij een spotter niet terecht, anders zal hij hun haten. Wijs een wijze terecht, en hij zal u liefhebben. Geef onderricht aan een wijze, en hij zal nog wijzer worden, onderwijs een rechtvaardige, en hij zal inzicht vermeerderen" (Spr. 9:7-9).

"Openlijke bestraffing is beter dan verborgen liefde. Wonden door iemand die liefheeft, zijn tekenen van trouw, maar overvloedig zijn de kussen van een hater" (Spr. 27:5-6).

"IJzer scherpt men met ijzer, zo scherpt een man het gezicht van zijn naaste" (Spr. 27:17).

We moeten genoeg van mensen houden om onze vriendschappen op het spel te zetten en ervoor kiezen om 'vredestichters' te zijn en niet 'vredebewaarders'. Dus, praktisch gezien, als dit iets is dat alle leiders moeten doen, hoe pakken we het dan eigenlijk aan?

1. Vraag jezelf af of wat je hebt gezien een echt probleem is. Vaak kunnen we boos of geïrriteerd raken op een andere persoon vanwege wat er in ons is.
2. Vraag jezelf af: "Zal het die persoon helpen om te horen wat ik te zeggen heb? We moeten alleen spreken voor het welzijn van de ander, niet om het leven voor onszelf gemakkelijker te maken.
3. Bid eerst. We hebben niet het recht om iemand aan te spreken totdat we voor hem of haar hebben gebeden.
4. Ga in nederigheid, vooral als die persoon een leider is of ouder is (1 Tim. 5:1).
5. Zoek een geschikte tijd en plaats voor het gesprek.
6. Spreek eerst alleen met die persoon (alleen als ze weigeren zich te bekeren van een zondekwesitie, moet je het ooit met iemand anders bespreken).
7. Spreek de waarheid in liefde.
8. Wees specifiek, wees eerlijk, wees bemoedigend en wees verlossend. Het doel van zo'n gesprek zou moeten zijn om de persoon te helpen meer op Christus te gaan lijken, niet om hem zich schuldig of beschaamd te laten voelen.

Dit werkt natuurlijk twee kanten op. We moeten ook openstaan voor mensen die in ons leven spreken. Dit kan in het beste geval moeilijk zijn, maar wat doen we als we het niet eens zijn met het perspectief dat een persoon ons geeft?

1. Leg wat er is gezegd naast het Woord en de Heilige Geest, niet tegen je eigen emoties. Reageer niet zomaar. We kunnen niet alleen luisteren naar dingen waar we het mee eens zijn; de meest aanstootgevendende dingen zijn waarschijnlijk die dingen die waar zijn.
2. Bid er oprecht over en vraag God om je te laten zien wat je niet kunt zien (Ps. 139:23).
3. Gehoorzaam degenen die over je heen zijn gelegd, tenzij hun advies duidelijk in strijd is met het Woord of duidelijk zonde is.
4. Vraag indien nodig een EERLIJKE 2^e mening (blijf niet gewoon advies vragen totdat je hoort wat je wilt). Soms kunnen we gewoon *niet* zien wat een persoon zegt, maar als meerdere mensen hetzelfde zeggen, moeten we ze geloven, zelfs boven ons eigen oordeel. Dit is een ware test van leerbaarheid. Onderwerping spreekt van 'jezelf positioneren om overtuigd te worden'. We moeten dit doen in plaats van onze positie te verankeren en onszelf te verdedigen. Velen in leiderschap hebben eerder in deze positie gezeten en hebben geleerd om het oordeel van het team over hun eigen oordeel te vertrouwen, zelfs als wat zij zeggen op dat moment weinig zin lijkt te hebben.
5. Vergeet niet dat God gehoorzaamheid altijd beloont.
6. Wees vooral voorzichtig met reageren als iemand een van je 'heilige koeien' 'aanvalt' of aanspreekt (bijvoorbeeld je echtgenoot, je kinderen, de manier waarop je rijdt, enz.).
7. Vertrouw niet op het 'hebben van vrede' over iets bij het beoordelen van de waarheid ervan. We kunnen soms (tijdelijk) 'onze vrede verliezen' omdat God ons iets vertelt en we niet willen horen wat Hij te zeggen heeft.

VROUWEN EN LEIDERSCHAP

Zoals we hebben gezien, geloven we dat vrouwen leiderschapsrollen kunnen en moeten vervullen. Ze kunnen leiderschap uitoefenen op bepaalde gebieden van het kerkelijk leven en thuis (over hun kinderen, onder het hoofdschap van de man). Er moet ook worden gezegd dat mannen vrouwen nodig hebben, net zoals vrouwen mannen nodig hebben. In het boek van Driscoll lezen we dat:

"Mensen hebben vrouwen zo hard nodig dat, hoewel de zonde nog niet in de wereld was gekomen (en de wereld technisch perfect was), deze onvolledig en daarom 'niet goed' bleef tot de schepping van Eva... mannen alleen kunnen eenvoudigweg niet vruchtbaar zijn, zich vermenigvuldigen, God eren en de trinitaire intimiteit hebben waarvoor ze zijn geschapen om te genieten, en dus maakte God vrouwen om mannen te helpen. Evenzo zegt Paulus in 1 Korintiërs 11:8-9: 'Want de mens is niet uit de vrouw gemaakt, maar uit de vrouw uit de man. De man is ook niet geschapen voor de vrouw, maar de vrouw voor de man.'" (On Church Leadership. A Book You'll Actually Read. Pg 31).

We hebben ook laten zien dat we mannen en vrouwen gelijk achten voor God. Ze zijn echter gemaakt om verschillend te zijn (en niet alleen biologisch) om verschillende functies te vervullen en elkaar aan te vullen. Mannen en vrouwen hoeven niet identiek te zijn om gelijk te zijn. Omdat ze samen 'naar Zijn beeld' zijn geschapen, is het duidelijk dat Gods beeld en gelijkenis het best wordt getoond door mannen en vrouwen die samen functioneren in partnerschap, zoals de Drie-eenheid, met onderscheidingen, onderwerping en eenheid.

Waarom kunnen vrouwen dan geen oudsten zijn?

"Want ik sta niet toe dat een vrouw onderwijs geeft, en ook niet dat zij de man overheerst, maar ik wil dat zij zich stil houdt. Want Adam is eerst gemaakt, daarna Eva. En niet Adam is misleid, maar de vrouw is, toen zij misleid werd, tot overtreding gekomen" (1 Tim. 2:12-14).

Het hoofdschap van de mens is terug te zien in de schepping. De Bovenstaande Schrift laat zien hoe Paulus de schepping gebruikt om te pleiten voor het hoofdschap van de mens. Als we naar Genesis kijken, is het interessant om op te merken dat hoewel Eva eerst zondigde, God retorisch naar Adam riep: "Waar ben je?" God hield de man in de eerste plaats verantwoordelijk! Adam koos ervoor om God en de vrouw de schuld te geven, in plaats van de verantwoordelijkheid te nemen voor zijn falen om leiding te geven. Eva verdedigde Adam in feite door Satan de schuld te geven. De vloek die God uitsprak omvatte het volgende:

"Tegen de vrouw zei Hij: Ik zal uw moeite in uw zwangerschap zeer groot maken; met pijn zult u kinderen baren. Naar uw man zal uw begeerte uitgaan, maar hij zal over u heersen" (Gen 3:16).

Sommigen hebben gesuggereerd dat dit impliceert dat mannelijk leiderschap na de zondeval kwam en niet langer van toepassing is omdat Jezus de vloek heeft verbroken, maar dit toont een onjuist begrip van de voorgaande hoofdstukken en van dit specifieke vers. Dit vers is het best te lezen als betekenis dat een vrouw pijn zal hebben van zowel haar man als haar kinderen. De pijn van haar man zal in haar verlangen zijn om over hem te heersen, maar hij zal over haar heersen. Met andere woorden, het is niet de mannelijke heerschappij die met de val kwam, maar eerder een falen om mannelijke heerschappij te accepteren en er gelukkig mee te zijn. Dat dit zo is, wordt bevestigd door een lezing van Gen. 4:7, waarin het verlangen van de zonde om Kain te regeren wordt beschreven. Gen. 4:7 gebruikt dezelfde taal en geeft zo inzicht in hoe we Gen. 3:16 lezen.

Sommigen beweren dat het verhaal van Deborah laat zien dat vrouwen de hoogste posities van leiderschap kunnen bekleden. Maar zelfs hier zien we dat hoewel ze optrad als rechter en profeet, ze duidelijk een man wilde om te leiden. Barak weigerde sterk te leiden en werd daarvoor berispt. Wat we uit dit verhaal leren is dat God af en toe met een Godvruchtige vrouw zal werken in plaats van met een goddeloze man.

1. Oudsten in het Oude Testament waren uitsluitend mannelijk. Als er een radicale verandering was ten opzichte van deze norm in de nieuwtestamentische periode, zouden we verwachten dat we erover zouden lezen, omdat een dergelijke verandering veel onderwijs zou hebben vereist om de denkwijze te veranderen. We lezen bijvoorbeeld veel over besnijdenis, omdat er een radicale afwijking was van de oudtestamentische normen.
2. Jezus zelf ging verder met het oudtestamentische mandaat door een exclusief mannelijk leiderschapsteam te selecteren: elke apostel was mannelijk. Sommigen hebben betoogd dat Jezus geen vrouwelijke apostelen uitkoos omdat de cultuur in Zijn tijd dit niet zou hebben geaccepteerd. Ze vergeten dat de discipelen werden uitverkoren door de wil van God de Vader die aan Jezus werd geopenbaard na een nacht in gebed te hebben doorgebracht. In plaats van sociale gebruiken te gehoorzamen, brak Jezus ze ook vaak! Hij werd deels gedood vanwege zijn schending van sociale gebruiken. We moeten ook opmerken dat Jezus de status van vrouwen bij verschillende gelegenheden boven sociale normen verhief: Hij sprak met de Samaritaanse vrouw bij de bron; gebruikte vrouwen als voorbeelden van geloof; onderwees theologie aan vrouwen; stond een zondige vrouw toe Hem te zalven; en had de eerste verslagen van Zijn opstanding gegeven door vrouwen. Twee van Zijn beste vrienden waren vrouwen. Jezus eerde, onderwees en hield van vrouwen en nam hen zelfs op in vitale posities in Zijn bediening. Maar hij verhief vrouwen niet tot het hoogste niveau van leiderschap, in overeenstemming met de scheppingsorde en het oudtestamentische precedent.
3. Er worden geen vrouwelijke oudsten genoemd in het Nieuwe Testament. Al lezen we wel over veel vrouwen die hoog aangeschreven staan en essentiële rollen vervullen in de kerk. Priscilla werkte bijvoorbeeld samen met haar man Aquilla, als lerares, hoewel ze nooit als oudste wordt beschreven. Lydia was eveneens een zegen voor de kerk en was vermoedelijk hoofd van haar huishouden in afwezigheid van een echtgenoot.
4. 1 Tim. 2:11-3:5 lijkt de mogelijkheid van vrouwelijke oudsten uit te sluiten. Ten eerste wordt er, in tegenstelling tot de lijst met kwalificaties voor diakenen, geen melding gemaakt van vrouwen. Ten tweede is het vrouwen hier verboden om les te geven. We hebben al gezien dat dit niet alle leringen kan betekenen, noch kan Paulus hebben gewild dat vrouwen absoluut zwijgen in de kerk (elders geeft hij instructies voor vrouwen die profeteren), maar de Schrift heeft nog steeds betekenis op het punt van oudstenschap. Driscoll verduidelijkt als volgt:

'(Ik) geloof dat het woord dat hier wordt gebruikt voor 'gezag' (de enige plaats waar het in het Nieuwe Testament wordt gebruikt) verwijst naar de hoogste autoriteit in de kerk, die van oudste-predikant. Dit lijkt ook logisch in de context, want wat onmiddellijk volgt in het volgende hoofdstuk van 1 Timotheüs zijn de vereisten voor oudsten-voorgangers, waaronder het zijn van een volwassen christelijke man en een voorbeeldige echtgenoot en vader. Dienovereenkomstig verbiedt Paulus vrouwen om te onderwijzen (wat prediking zou omvatten omdat het een oudere plicht is, volgens 1 Timotheüs 5:17) en gezag uit te oefenen (zoals het afdwingen van kerkelijke tucht of het stellen van doctrines) als oudsten-voorgangers. De leer waarover in 1 Timotheüs 5:17 wordt gesproken, verwijst waarschijnlijk

naar prediking en onderwijs zoals die door de oudsten wordt gedaan, zoals elke andere keer dat er in de rest van de brief over onderwijs wordt gesproken, het is een verwijzing naar de leer van een oudste" (On Church Leadership. A Book You'll Actually Read. Pg 42).

Nogmaals, het argument dat dit een buiging was voor de sociale normen van die tijd vergeet hoeveel Paulus leed voor het tarten van sociale en religieuze tradities. In feite hadden Paulus en de Schrift in het algemeen een veel hoger beeld van vrouwen dan de religieus-maatschappelijke norm. Zoals Driscoll op pagina 44 uitlegt:

Het is duidelijk dat het Gods bedoeling is dat christelijke vrouwen goed geïnformeerde theologen zijn, en om dat te doen moeten ze eerst leren de mannelijke voorgangers te respecteren die God heeft aangesteld om hen te onderrichten. Hoewel deze eenvoudige vermaning voor onze moderne oren betuttelend kan lijken, is het in feite vanwege dit vers dat het zo lijkt. Ironisch genoeg, als het niet voor Gods gebod door Paulus was dat vrouwen theologie moeten worden onderwezen, zouden hedendaagse feministische theologen niet theologisch scherpzinnig genoeg zijn om tegen de rest van Paulus' leer in te gaan. Het is immers alleen op die plaatsen waar Paulus' invloed zich heeft verspreid dat vrouwen zijn bevrijd, terwijl in een groot deel van de rest van de wereld vrouwen eerder als louter eigendom worden beschouwd, een opleiding wordt ontzegd en een sluier wordt gegeven waarachter ze in de vergetelheid kunnen verdwijnen"

- We hebben het bewijs van de kerkgeschiedenis. Door de geschiedenis van het christelijk geloof heen is dit standpunt breed gedeeld door iedereen van de vroege kerkvaders Johannes Chrysostomus en Augustinus; aan de katholieke theoloog Erasmus; aan de lutherse hervormer Maarten Luther; aan de presbyteriaanse hervormer Johannes Calvijn; aan baptistentheoloog John Gill.
- Ten slotte dicteert de logica dat vrouwen in het oudstenschap problematisch zouden zijn. Als een vrouw een oudste zou kunnen zijn, dan zou een vrouw die geroepen is om zich aan haar man te onderwerpen een positie bekleden waardoor hij werd geroepen om zich aan haar te onderwerpen. Hoewel wij het beginsel van wederzijdse onderwerping aanvaardden, zou dit een onhoudbare situatie opleveren. God is een God van orde, niet van verwarring, wat zeker het gevolg zou zijn van een dergelijke situatie.

We hechten veel waarde aan en waarderen de vrouwen van de kerk, maar we geloven dat oudstenschap een rol is voor mannen. Dit is niet omdat mannen op de een of andere manier superieur zijn aan vrouwen, maar omdat we anders zijn gemaakt voor verschillende functies. Hoewel alleen mannen oudsten zijn, spelen onze vrouwen een cruciale rol in het leiderschapsteam. Ze ondersteunen niet alleen hun echtgenoten, maar brengen vaak inzicht en perspectief dat zeer gewaardeerd wordt. Zij worden echter gespaard van het dragen van de verantwoordelijkheid voor het nemen van beslissingen en de gevolgen daarvan.

We weten dat dit een omstreden kwestie is in de kerk van vandaag, maar we moeten een standpunt innemen over wat we geloven dat een duidelijk Bijbels principe is. Begrijp alsjeblieft dat we geloven dat vrouwen geen tweederangsburgers zijn in Gods Koninkrijk en essentieel zijn voor het lichaam. Ze kunnen profeteren, aanbidding leiden, onderwijzen in bepaalde contexten, enz. net zoals mensen dat kunnen. Zij kunnen echter geen 'overheidsfuncties' vervullen.

Ik waardeer het dat dit geen uitputtende behandeling van het onderwerp is, dus als u problemen of vragen heeft over ons standpunt over vrouwen in de bediening, neem dan gerust contact met mij op.

DANKWOORD

Het is onmogelijk om elke persoon te crediteren die heeft bijgedragen aan de samenstelling van deze handleiding. Het is de distillatie van dingen die ik in dertig jaar heb geleerd, van veel verschillende predikers, auteurs, leiders, vrienden en familie. Het is echter mogelijk om een paar personen uit te kiezen die een directe invloed hebben gehad op de inhoud van deze pagina's,

Dank aan de volgende mensen, wiens werk dit echt is:

1. Andrew Selley, hoofdoudste van Joshua Generation Church. Een goede vriend en geweldige leider met wie ik het voorrecht heb gehad om de afgelopen tien jaar of zo te dienen. Veel van deze inhoud is afgeleid van of geïnspireerd door zijn prediking; onze discussies en debatten; tijden die hij samen formeel in oudstenvergaderingen of informeel doorbracht, en door het voorbeeld dat hij in zijn leven geeft.
2. De rest van het oudstenteam van Joshua Generation Church. Een geweldige groep gasten die zo divers en toch zo verenigd zijn. Ze zijn een speciaal team en ik heb het voorrecht om naast hen te dienen, naar hen te kijken en van hen te leren.
3. Dylan Ashfield die veel werk deed en veel van het materiaal in de "Diakenen" sectie van de handleiding voorbereidde. Hij en zijn vrouw zijn een geweldig stel dat Joshua Generation al een aantal jaren als diakenen dient. Het zijn trouwe, dienstbare mensen, die een belangrijke rol hebben gespeeld bij het maken van ons tot wie we zijn. Ze 'lopen de wandeling' zeker en zijn een voorbeeld voor elke diaken om te volgen.
4. Dudley Daniel, die een apostolisch team begon dat bekend staat als NCMI, en wiens leven en onderwijs de weg opende voor zovelen van ons. Zijn boeken zijn een prachtige bron voor iedereen die een betere leider wil worden.
5. Mark Driscoll wiens boek *On Church Leadership (A Book You'll Actually Read)* ik royaal heb geciteerd. Hij is een verbazingwekkend begaafde communicator en heeft een greep op leiderschap die maar weinig mensen tegenwoordig lijken te hebben. Ik beveel zijn boek van harte aan.

De taak van de leider is om zijn mensen te brengen van waar ze zijn naar waar ze niet zijn geweest. ~ Hendrik Kissinger

Mensen laten zich makkelijker leiden dan rijden. ~ David Harold Fink

Leid en inspireer mensen. Probeer mensen niet te managen en te manipuleren. Voorraden kunnen worden beheerd, maar mensen moeten worden geleid. ~ Ross Perot

